

Metal TİS süreci yaklaşıyor... Kazanmak için hazırlanalım!

İşçi sınıfı için yıkıcı hale gelmiş ekonomik, sosyal, siyasal çok yönlü talepler masa başı TİS pazarlıklarında değil, yaşamın gerçek olarak aktığı mücadele alanlarında kazanılabilir. TİS süreci süren mücadelenin bir evresidir. Sadece talep ettik, pazarlık konusu yaptık sınırında ele alınamaz. Üstelik sadece ücret sınırına daraltılamaz. Çok yönlü sorunlar karşısında çözüm, saldırıların bü-

tünlüğünü gözetken bir bakış ile işçilerin fabrika zeminlerinde bilinçlenerek, birliğini kurarak adım adım nefes aldığı alanları genişletme çabasıdır. Sendikal bürokrasinin ayak oyunlarına ve satış hamlelerine karşı işçi sınıfının iradesini kendi eline alması, patronların karşısına taleplerinin haklılığı, meşruluğu ve yakıcılığının gücüyle çıkabilmesidir. **s.8**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 31
11 Ağustos 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak9.net

Dinci-faşist zorbalığa geçit verme!

Nuriye ve Semih ile dayanışmaya!

Nuriye ve Semih'in taleplerini, KHK'larla işinden olan on binlerce kamu emekçisi ve işçinin talepleriyle birleştirmek gerekmektedir.

"Örgütlü mücadele rotamız olmalı!"

EKK sözcüsü ile artan gericiliğin güncel somut örnekleri ve gerici-faşist baskılara karşı mücadeleyi nasıl büyütebileceğimiz üzerine konuştuk.

Suriye savaşı ve idlib halkası

İdlib, irili ufaklı sayısız cihatçı çeteler güruhunun elinde bulunan en büyük ve önemli bölgelerden biri olduğu gibi, silahlı çetelerin de kalbi konumundadır.

Ekim Devrimi 100. yılında... Ekim Devrimi'nin şanlı tarihi işçi sınıfına ve öncülerine yol gösteriyor

s.12

Dinci-faşist zorbalığa geçit verme!

Kaçak sarayın medyadaki borazanlarından eski AKP MKYK üyesi Ayhan Oğan, canlı yayında “yeni devlet” kurduklarını ilan etti. “Şimdi biz yeni bir devlet kuruyoruz. Bu yeni devletin kurucu lideri beğenin beğenmeyin Erdoğan’dır. Yapılan YAŞ toplantısı yeni bir TSK’nın inşasıdır.” diye konuşan saray borazanı, siyasal İslamcıların kendi rejimlerini kurma yolunda yeni bir aşamaya geldiklerini de ilan etti.

AKP şefleri bile geniş yankılar uyandıran bu konuşmanın arkasında durmadı. Muhalefet partileri ile saray dalkavuşu MHP şefi Devlet Bahçeli ise, sert tepki gösterdiler. Tepkiler sert olsa da, bir tartsızlığı da içeriyor. Zira devlet kurumlarını tek tek ele geçiren, Ortaçağ kalıntısı zihniyetlerini topluma dayatan, biat etmeyenleri zindanlara kapatan, faşist tek adam diktasını kurma yolunda azimsanmayacak mesafeler kat eden siyasal İslamcıların icraatlarına kayda değer bir tepki göstermeyenler, malumun ilanından pek rahatsız olmuş görünüyorlar.

TAKİYECİ RİYAKARLAR NABIZ YOKLUYOR

Borazanlık yaptığı saray adına yeni devletin kuruluşunu ilan eden Ayhan Oğan, iddia edildiği gibi keyfe-keder konuşmuyor. Ortaya konan sert tepkilere rağmen ancak 48 saat sonra konuya değinen AKP şefleri, söz konusu açıklamanın “kişisel” olduğunu iddia ettiler. Kendi diktasını kurmak için dolu-dizgin yol alan T. Erdoğan bile, görünürde borazanını ortada bıraktı. Oysa yeni devletin kuruluşunu ilan eden kişi, gelen tepkilere rağmen sözlerinin arkasında durabildi. Bu arada medyadaki besleme/yandaşların bir kısmı da Ayhan Oğan’ı savundu.

Siyasal İslamcıların dinci-faşist rejimlerini kurmak için her fırsatı pervasızca kullandıkları kimse için bir sır değil. Görevli borazan işini yaptı. Tepkiler sert olunca, görünürde geri adım atıldı. Oysa açıklamanın “nabız yoklama” amacıyla gündeme getirildiğini tahmin etmek güç değil. AKP’nin bu taktiği yıllardan beri kullandığı biliniyor. Pek çok konuda aynı taktiğe başvurdular. Bu arada açıklamanın Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısının

hemen ardından gelmesi de tesadüf sayılmamalı. Ayhan Oğan’ın da atfı yaptığı son YAŞ toplantısında alınan kararlar, ordu üst kademelerine gelebilmek için AKP’ye biat etmeyi zorunlu kılacak türdendir. Çünkü 15 YAŞ üyesinin 11’i artık AKP’li...

ADIM ADIM UYGULANAN PLAN

Emperyalist/siyonist güçlerle sermaye sınıfının destek ve teşvikleriyle iktidara taşınan AKP’nin şefleri, Ortaçağ kalıntısı dinci-faşist bir rejim kurmak istediklerini dolaylı da olsa dile getiriyorlardı. Her fırsatı hedefledikleri rejimi kurmak için değerlendirirken “ileri demokrasi”, “işkenceye sıfır tolerans”, “AB’ye uyum yasaları”, “Kürt açılımı”, “Alevi açılımı” gibi söylemleri kullanmaları ise güç toplamak için gerekli zamanı kazanma taktiği idi. Nitekim belli bir güce ulaşıncı İslami gericiikten demokrasi bekleyen avanak liberalleri bile buruşturup çöpe atan AKP, “biat” sürecini başlattığını da ilan etmişti.

Ortadoğu’da emperyalist/siyonist planlarla tam bir uyum içerisinde çalışan, neo-liberal politikaların en vahşi versiyonunu uygulayarak içeride sermayeye hizmet eden AKP, 2007’de devleti dönüştürme işine de hız verdi. Düzmece davalarla ordunun üst düzey kademelelerinin ABD desteğiyle biçilmesi, anayasanın değiştirilmesi, medyanın besleme/yandaşlarla kontrol altına alınması, polis ve istihbaratın Gülen cemaatiyle birlikte ele geçirilmesi, ordu üst düzey komuta kademesinde Gülençilere alan açılması, El Kaide, IŞİD gibi katil çetelerin iç politika malzemesi olarak kullanılması, yargının yeniden dizayn edilmesi ve daha pek çok icraat, devleti dönüştürme planının aşamalarıydı.

Bu arada Mart 2015’te “barış masası”nın AKP şefi tarafından tekmedenip kirli savaşın yeniden başlatılması, 7 Haziran seçim sonuçlarının boşa düşürülmesi, parlamentonun devre dışı bırakılması, milletvekillerinin keyfi bir arsızlıkla zindanlara kapatılması, “tanrının lütfu” olan 15 Temmuz darbe girişimi gerekçesiyle başlatılan OHAL/KHK rejimi, 16 Nisan referandum hezimetinin hile/hurda ile kazanıma çevrilmesi ve son YAŞ toplan-

tısında orduda AKP’ye biat döneminin kapılarının açılması... Saray borazanı Ayhan Oğan’ın tüm bunların ardından yeni devletin kuruluşunu ilan etmesi, şaşırtıcı değil. Siyasal İslamcılar belli ki, yeni bir eşik atladıklarını varsayıyorlar.

“ESKİ”Sİ VE “YENİ”Sİ İLE SERMAYE DEVLETİ

Kapitalist devletin esas misyonu burjuvazinin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ayrıcalığını korumak, bu mülkiyet üzerinde yükselen sömürü ve ücretli kölelik düzenini ayakta tutmak, insan soyu için alçaltıcı olan bu düzene karşı mücadele edenleri fiziki şiddet ve her tür zorbalıkla denetim altına almaktır. Bu bağlamda yıkılan ‘eski devlet’in de kurulan ‘yeni devlet’in de misyonu aynıdır.

Sermaye, emperyalistler, özel mülkiyet, ücretli emek sömürsü ve ondan türeyen her türden sömürü biçimiyle ilişkileri aynı olsa da, AKP’nin idealinde olan devletin çok daha ceberut daha zorba daha kural tanımaz daha gerici bir devlet olacağından şüphe etmemek gerek. Zira vahşi kapitalizmi Ortaçağ artığı zihniyetle sentezleyen bir rejim ne hak ne hukuk ne yasa ne kural ne kaide tanır.

EMEKÇİLER İÇİN TEK SEÇENEK SOSYALİST İŞÇİ-EMEKÇİ CUMHURİYETİDİR

Faşist tek adam saltanatına dayalı olan “yeni devlet” şimdiden işçilerin, emekçilerin, muhaliflerin ve tüm ezilenlerin başına bela olmuştur. İlan edilen kuruluş süreci tamamlanabilirse eğer sonuçları çok daha vahim olacaktır. İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin ve Ortaçağ zorbalığını reddeden toplumun ilerici dinamik kesimlerinin gücü, birleşik bir mücadele hattı oluşturmak koşuluyla “yeni devlet”in kuruluşunu baltalayabilir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin gerçek kuruluşu ise, özel mülkiyet ve sömürüyü koruyan sermaye düzeni ve devletine karşı mücadele etmek, insanın insan tarafından sömürsünü ortadan kaldıran, zorbalardan arınmış sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kurmakla gerçekleşecektir.

Faşist tek adam saltanatına dayalı olan “yeni devlet” şimdiden işçilerin, emekçilerin, muhaliflerin ve tüm ezilenlerin başına bela olmuştur. İlan edilen kuruluş süreci tamamlanabilirse eğer sonuçları çok daha vahim olacaktır. İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin ve Ortaçağ zorbalığını reddeden toplumun ilerici dinamik kesimlerinin gücü, birleşik bir mücadele hattı oluşturmak koşuluyla “yeni devlet”in kuruluşunu baltalayabilir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/31 * 11 Ağustos 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

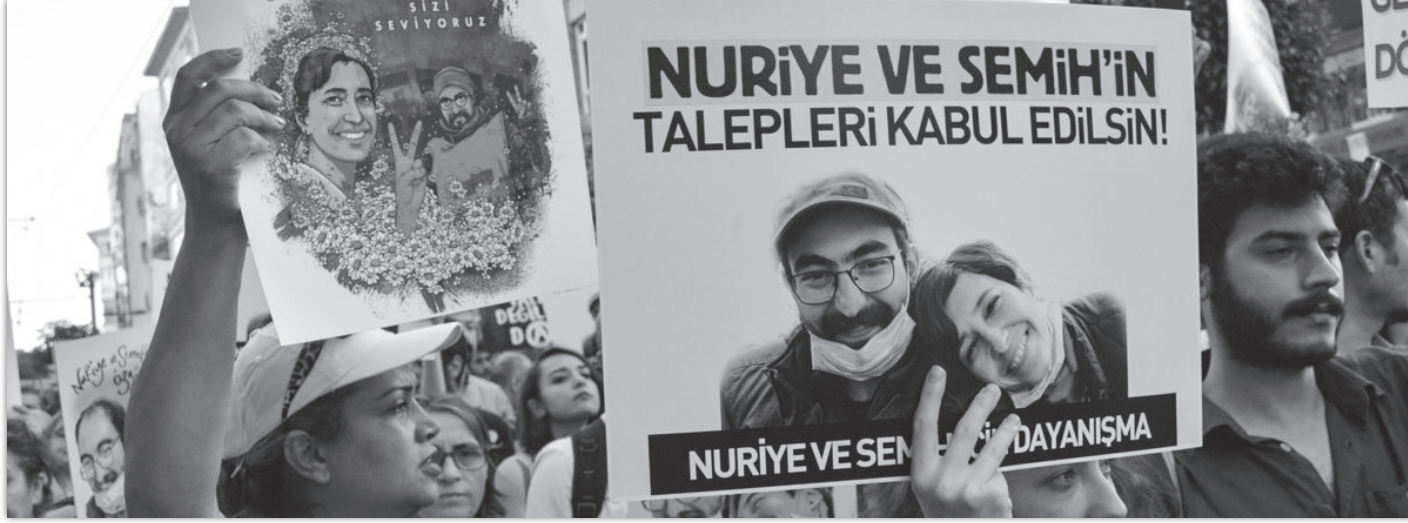
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak9.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Nuriye ve Semih ile dayanışmaya!

İhraçlara karşı işe dönmek talebiyle Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, sürdürdükleri açlık grevi direnişinde artık hayati tehlike sınırına gelmiş bulunuyorlar. Gelişen aşamada bu direniş sermaye devleti tarafından bir irade savaşına çevrilmiş durumda. Açlık grevinin talepleri üzerinden bir gündem oluşmasının önüne geçmek için her şey yapılıyor. Düzenin kirli provokatörleri, trolleri bu amaç için yoğun bir çaba içerisinde.

Bununla birlikte Nuriye ve Semih'in tutsaklıkları bir işkenceye, tutsak edildikleri yerler ise bir işkencehaneye çevriliyor. En temel insani ihtiyaçlarını karşılamaları engelleniyor. Hastaneye nakilleri bile bu işkencenin bir başka seansına çevriliyor. Açlık grevi 150'li günlerdeyken ve yanlarında ihtiyaçlarını karşılamalarına yardımcı olabilecek bir refakatçi olması gerekirken artık bu imkandan yoksunlar. Hapishanede birlikte kaldıkları, kendilerine yardımcı olan arkadaşlarından, yoldaşlarından kopararak güya tedavi amaçlı bir hastaneye nakledildiler.

İşkenceli geçen bu nakil işleminin ardından tutsak edildikleri hastanede de baskılara maruz kalıyorlar. Temizlik yapmaları için gereken ihtiyaçlar kendilerine verilmiyor. Kendilerine verilen eşyaların içine döner ekme reklamı yapan

broşürler konuluyor. İletişim hakları engelleniyor. Devletin ilgili görevlileri aynı zamanda bir infaz olacak olan zorla müdahale için bekliyorlar.

Onlar bu ve daha fazla işkenceyi her gün yaşarlarken, AKP iktidarı artık ölüm sınırına gelen direnişçilere verilecek her türlü desteği engellemeye çalışıyor. Nuriye ve Semih ile dayanışma eylemleri yasaklanıyor. Ankara ve ardından İstanbul'daki eylemlerin yasaklanmasının gerisinde ise, açlık grevindeki kamu emekçilerinin durumunun kritikleştiği bir aşamada doğabilecek kitlesel tepkilerin önünün önceden kesilmesi amacı yer alıyor. Nuriye ve Semih yazılı tişörtlerin giyilmesine yasak getirenler, yapılacak açıklamalarda adlarının geçmesinin bile gözaltı nedeni olacağını söylüyorlar.

Görünen o ki, AKP iktidarının korkuları gün be gün büyüyor. Bu nedenle iyice zayıfladıkları ve sıkıştıkları bir evrede toplumsal bir talep etrafında harekete geçmiş milyonları karşılarında görmek istemiyorlar. Haziran Direnişi'nin kâbusuyla yaşamak onları yeterince korkutuyor, bu korkularını gerçeğe dönüştürecek en küçük bir kıvılcımı daha çakılmadan söndürmek, ezmek istiyorlar.

Yaşanan her yeni gelişme, işçi ve emekçilerde biriken hoşnutsuzluk adeta

yeni bir toplumsal patlamanın zeminini güçlendiriyor. Tam da bu noktada, on milyonlarca insanın rahat bir nefes almaları için zorlu mücadele eşiklerinden kazanımla geçmeleri gerekmektedir. Sokağa yansıtacak tepkiler en önemli basamaklardan biridir. Bu eylem basamaklarından tırmanmak gerekmektedir. Çünkü merdivenin sonu özgürlüğe yaslanmaktadır.

Nuriye ve Semih'in sürdürdükleri açlık grevi direnişinin AKP tarafından tercümesi de böyledir. 15 Temmuz'da kalelerinin içeriden nasıl sarıldığını gören Erdoğan AKP'si, kale duvarlarında kurulu düzeni de tehlikeye sokacak bir gedik açılmasını engellemek için elinden geleni yapmaktadır.

Bu yüzden Nuriye ve Semih'in taleplerini, KHK'larla işinden olan on binlerce kamu emekçisi ve işçinin talepleriyle birleştirmek gerekmektedir. Nuriye ve Semih'in taleplerinin kabul edilmesi için verilecek mücadele, çalışma hakları elinden alınan on binlerce emekçinin sokakta mücadele ortaklığını yaratma mücadelesi olacaktır. OHAL ve KHK'ları da hedefine alan bu mücadelenin en önemli kazanımı, işçi sınıfı ve emekçiler açısından tam da bu nedenle önemlidir.

Yüksel direnişi saldırılara karşın sürüyor

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçilerinin başlattığı Yüksel direnişi, her gün yaşanan polis saldırılarına rağmen devam ediyor. Direnişçi kamu emekçileri ve destekçi güçler her gün 13.30 ve 18.00'de Ankara'daki Yüksel Caddesi'nde eylem yapmak isterken önleri polis barikatlarıyla kesiliyor. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya destek olmak, ihraç

saldırılarına teşhir etmek isteyen emekçilere polis "eylem yasağı" dayatmasıyla vahşice saldırıyor. Eylemlerde Nuriye ve Semih adlarının geçmesi bile polis tarafından gözaltı ve saldırıyla karşılanırken 8 Ağustos günü Semih Özakça'nın annesi de eylemdeydi. Polis saldırısının ardından açıklama yapan direnişçi Veli Saçılık "Bir anneye oğlunun adını, bir anneye

kızının adını yasakladılar. Onlar ne işkence yaparsa yapsınlar biz direnişe devam edeceğiz. İsrarla Nuriye ve Semih demeye devam edeceğiz. Biz işimizi geri alacağız, onlar defolup gidecekler" dedi.

Öte yandan İstanbul'da başladığı direnişini Yüksel'de sürdüren Nazife Onay da "ev hapsi kararına uymadığı" gerekçeyle 9 Ağustos günü tutuklandı.

Dayanışma eylemlerine polis terörü

KHK'yla ihraç edilmelerine karşı "İşimizi geri istiyoruz" talebiyle Ankara'daki Yüksel Caddesi'nde direnen, 9 Mart'tan beri açlık grevinde olan ve 23 Mayıs'ta tutuklanan kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için yapılan eylemlerde polis terör estirdi. Öte yandan, birçok eyleme saldırı tehdidinde bulunan polis "Nuriye ve Semih'in adı geçmeyecek" dayatmasında bulunuyor.

4 Ağustos günü Nuriye ve Semih için Dayanışma'nın her Cuma günü İstanbul Kadıköy'de yaptığı eyleme polis saldırdı. Eylem alanını önceden ablukaya alan polis "yürütmeyeceğiz" diyerek saldırıya geçti. Gözaltına alınan 33 kişi gözaltı boyunca darp edilirken gece saatlerinde serbest bırakıldılar.

Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin 150. günü olan 5 Ağustos'ta ise Ankara ve İstanbul'da yapılan eylemlere polis azgınca saldırdı. Ankara Yüksel Caddesi'ndeki eyleme saldıran polis eylemcilerin yüzlerine biber gazı sıktı. Sokakta terör estirerek işkence yaptı.

YARGI DA İŞKENCEYE ORTAK OLDU

İstanbul Beşiktaş'ta yapılan iki eyleme de işkenceyle saldıran polis 41 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar ters kelepçeli halde yaklaşık 10 saat bekletilirken sürekli darp edildiler. Gözaltındakiler ilk gün avukatlarıyla görüştürülmezken, görüşmeye giden Av. Bülent Şimşek de polis tarafından darp edildi. 7 Ağustos günü polisteki ifade işlemleri başlarken gözaltılar ertesi gün Çağlayan'daki adliyeye getirildi. Adliye önünde toplananlara "eylem yapamazsınız" diyerek saldırı tehdidinde bulunan polis alanda terör estirerek etrafa hakaretler yağdırdı. Basını da tehdit eden polis kitleyi sürekli provoke etmeye çalışarak saldırı fırsatı kolladı. Sermaye devletinin yargısı da işkenceye ortak olarak günlerce gözaltında tuttukları 41 kişi için "adli kontrol" kararı verdi. Savcı gözaltındakilerin ifadesini dahi almazken, mahkeme de yalnızca dosya üzerinden haftada bir imza verme zorunluluğu ve yurt dışına çıkış yasağı ile gözaltındakileri serbest bıraktı. Gözaltıların serbest kalmasıyla birlikte polisin işkencesi de gün yüzüne çıktı. Aralarında sınıf devrimcilerinin de bulunduğu tüm gözaltılarda darp izleri olduğu görüldü. Bir sınıf devrimcisinin ise kaburgası kırıldı.

İktidarın hizmetinde hukuk

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), sağlık raporlarına rağmen Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için yapılan tedbir başvurusunu iç hukuk yolları tükenmediği gerekçesiyle reddetti. Yani "Nuriye ve Semih'in tutukluluğunun önünde bir engel yoktur. Cezaevinde ölebillerler!" demiş oldu.

AİHM?

AİHM 1959 yılında kuruldu. Avrupa Konseyi'ne bağlı (dolayısıyla AB'ye bağlı da denebilir, zira Avrupa Konseyi'nde de belirleyici olan AB ülkeleridir), Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve ek protokollerle "güvence" (siz "kontrol" diye okuyun) altına alınmış uluslararası burjuva hukukunun bir aygıtıdır. Avrupa Konseyi üyesi 47 ülke AİHM'in yargı yetkisini tanıyor. Bu yolla kendi hukuk sistemlerini işçi ve emekçilerin gözünde meşrulaştırmış oluyorlar. Devletler, kendi hukuk sistemlerinin üzerinde evrensel hukuku uygulayan bir mahkeme olduğunu iddia ederek, aldıkları kararların "dediğim dedik çaldığım düdüğ" olmadığını yansıtmaya, hukuku sanki sınıflar üstüymüş gibi gösterme gayreti içindeler.

AİHM de burjuvazinin bütün aygıtları gibi burjuvazinin iktidarına hizmet etmektedir. Dünya kapitalizmini korumak, kitleler gözünde meşruluk kazandırmak için kurulmuştur. AB emperyalizminin Avrupa Konseyi'ne üye ülkelere müdahale aracıdır aynı zamanda. Kendi çıkarları doğrultusunda ayar çekme, hizaya getirme aracı olarak kullanılmaktadır.

Demokrasi, hukuk, adalet gibi kavramlar burjuvazinin elinde gerektiğinde silaha dönüşebilen, gerektiğinde kitleleri oyalayan enstrümanlardır. AİHM'e bel bağlamak, onu sınıflar üstü görmek sistemin gerçeklerine sırt çevirmek olacaktır. Nasıl ki Erdoğan AKP'si hukuk sistemi-

ni kendini çıkarları doğrultusunda dizayn etmektedir, AB emperyalizmi de kendi hukuk sistemini başta AİHM olmak üzere kendi çıkarları için dizayn etmektedir.

OHAL İŞLEMLERİNİ İNCELEME KOMİSYONU?

Komisyonu kuran hükümetin ta kendisidir. OHAL'i ilan eden, KHK'ları çıkartan, 100 binin üzerinde kamu emekçisini ihraç eden, saldırı yasalarını geçiren, grevleri yasaklayan Erdoğan AKP'si kendi kurduğu komisyon ile işçi-emekçileri oyalamak istemektedir. 7 kişiden oluşacak komisyonun 3 üyesini Başbakan, 1 üyesini Adalet Bakanı, 1 üyesini de İçişleri Bakanı seçti. 7'nin 5'ini hükümet direkt olarak seçti. Diğer ikisini ise hükümetin dizayn ettiği HSYK seçti. "Demokrasi" burada da işletildi. OHAL sürecinde çıkartılan KHK'lara dair başvuruları inceleyecek olan komisyon, kurulduğu Ocak ayından beri henüz elle tutulur bir adım atmamıştır. Tabii esas görevi olan oyalama, göz boyama, "top çevirme" vb. dışında...

Komisyonun kurulması ile Anayasa Mahkemesi (AYM) kendisine yapılan bütün başvuruları reddetmiştir. 70 binin üzerinde kamu emekçisinin haksız ihraçlara karşı yaptığı başvurulara AYM, kendisinden önce var olan iç hukuk yollarının kullanılmasını, yani OHAL Komisyonu'nda bir süre oyalanılmasını istemektedir. Top çevirmeye o da katılmaktadır. Ne de olsa aynı takımdadırlar...

AİHM de kendisine yapılan başvuruları iç hukuk yolları tükenmediği gerekçesiyle reddederken OHAL Komisyonu'nu ve AYM'yi adres göstermektedir. Kısacası hepsi sermayenin hizmetindedirler. "Gardiyanları ve yargıçları ve savcılarını... Hepsi halka karşıdır. Kanunları, yönetmelikleri, bütün kararları... Hepsi halka

karşıdır"

AİHM'İN NURİYE VE SEMİH KARARI...

Açlık grevinde 150 günü geride bırakan Nuriye ve Semih için sokakta mücadele devam ederken, hukuk yolları da deniyor. Bizler bilmekteyiz ki Nuriye ve Semih'i yaşatacak olan, işçi ve emekçilerin sokağa çıkmasıdır, toplumsal muhalefetin güçlenmesidir. Zoru zor bozar. Sınıf mücadelesinin yasıdır bu.

Hukuk yollarının denenmesi ancak ve ancak halen hukukun sınıflar üstü olduğunu düşünenlerin hukukun gerçek işlevini, burjuva hukukun sınırlarını öğrenmesine yardımcı olacaktır. AİHM, bu öğrenme sürecini hızlandırmaktadır. Avukatların Nuriye ve Semih için istediği acil tedbir kararını reddeden AİHM, direnişçilerin hayati tehlikelerinin olmadığını söylerken, açlık grevini bırakma çağrısı yapmayı da ihmal etmedi. Ankara Tabip Odası tarafından Nuriye ve Semih'in kontrolleri için görevlendirilen adli tıp uzmanı Şebnem Korur Fincancı, karar konusunda, "Çok korkunç, inanılır gibi değil. Bizim hiçbir değerlendirmemizi hiçbir bilimsel görüşümüzü dikkate almamışlar. Sadece devletin görüşü değerlendirilmiş" diyerek, "uluslararası hukuk" gerçeğini ortaya koyuyor.

AİHM, ait olduğu kapitalist sistemin işleyişine ve çıkarlarına uygun davranmaktadır. Asıl ondan medet umanlar kendi sınıfsal konumlarının ve toplumsal sınıf ilişkilerinin farkında olmadan davranmaktadır. Günümüz toplumunda hukuk sisteminin gerçekliği budur. Burjuvazinin zor aygıtı olan devletin bir parçası olan hukuk sistemi ve aygıtları da bu zor aygıtının birer parçalarıdır. Ancak, "Bunların hiçbirini onları kurtaramayacak. Durduramayacaklar halkın coşkun akan selini..."

"Bizi iktidarın kölesi yapamayacaklar"

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin İstanbul'daki direnişi 25. haftasındaydı. Her Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günü Kadıköy Altıyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemleri gerçekleştiren direnişçiler iktidarın "terör" demagojisiyle hayata geçirdiği saldırıları teşhir ederek mücadele çağrısı yapıyor.

5 Ağustos günü yapılan eylemlerde baskılara ve polis terörüne karşın Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışma çağrısı yükseltildi. "FETÖ" bahanesiyle kamu emekçilerinin işten atılmasına değinilen eylemlerde, kamu emekçilerinin iş güvencesinin de ortadan kaldırılmak istemesine dikkat çekildi. "Gücümüzü haklılığımızdan ve meşruluğumuzdan alıyoruz" diyen direnişçiler "Bizi iktidarın kölesi yapamayacaklar" dediler.

7 Ağustos günü de süren eylemlerde Gülmen ve Özakça için yapılmak istenen eylemlerdeki polis terörü ve işkenceye dikkat çekilirken KHK saldırısıyla ihraç edilen kamu emekçileri olarak bütün bu saldırılara karşı direnişlerini kararlılıkla devam ettireceklerini vurguladılar. Yapılan açıklamalarda AKP'nin darbe girişimi bahanesiyle OHAL ilan ederek kendi darbesini hayata geçirdiği ifade edilerek KHK'larla yürütülen ihraç, kurum/yayın kapatma saldırılarına dikkat çekildi. Grevlerin yasaklandığı, muhalif kesimlerin hapsedildiği söylenerek "OHAL genel olarak emekçiler için adeta ekonomik, fiziksel, kültürel, siyasal hatta psikolojik bir linçe dönüşmüştür" denildi. Başta Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile Eğitim Sen Genel Sekreteri Ebru Yiğit olmak üzere 70'e yakın KESK'li tutuklu bulunduğu belirtilerek, iktidarın yaptığı hukuksuzlukların bilincinde olarak saldırılarını arttırdığına dikkat çekildi.

9 Ağustos gününde de sınav sularını çalmadan, çalışarak ve hak ederek memur olduklarına dikkat çeken direnişçiler, iktidarın saldırılarını teşhir ederek mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı. Direnişçiler "Bu meydanları öyle kolay terk etmeyeceğiz" dediler.

“Yeni” Türkiye’nin yeni oyuncularını:

Dinci gericiliğin muhafızları

Sermaye düzeni zaten biçimsel olan burjuva demokrasisini de bir kenara bıraktı. Her açıdan keyfiyete dayanan bir “yönetim” biçimi ile karşı karşıyayız. Daha öncesinde “gerekirse mevzuatları bir kenara bırakalım” söylemleriyle T. Erdoğan bu yeni yönetim biçimini tarif etmişti. OHAL’i patronların çıkarı için, grevleri yasaklamak için çıkarttığını itiraf ederek de bu yeni biçimin özünü tariflemiş oldu.

Bu keyfiyetin son örneklerinden biri Nuriye ve Semih eylemlerine yönelik keyfice saldırılardır. Sermaye devleti kendi anayasasında yer alan toplantı, gösteri ve ifade “özgürlüğüne” işine geldiği zaman nasıl da “mevzuatları bir kenara bırakarak” saldırıyor, bunu Ankara Yüksek’de her gün yaşanan polis terörüyle görüyoruz. Geçtiğimiz hafta ise Nuriye ve Semih için Dayanışma’nın çağrısıyla her Cuma Kadıköy’de gerçekleştirilen yürüyüşe polis azgınca saldırdı. Cumartesi günü ise Nuriye ve Semih’in açlık grevinin 150. günü vesilesiyle Beşiktaş’ta açıklama yapmak isteyen Nuriye ve Semih için Dayanışma bileşenlerine ve Dayanışma’nın çağrısıyla bir araya gelenlere polis saldırıları devam etti. Bu iki günde seksenin üzerinde gözaltı yapıldı. Sebep çok açıktı; İçişleri Bakanlığı, Nuriye ve Semih için yapılacak eylemlere keyfice yasak getirmişti. İstanbul Valiliği ve kaymakamlıkları da bu keyfi kararı seve seve hayata geçirdiler. Nuriye ve Semih için bir araya gelen insanlara bu iki günde ellerinde olan her şeyle saldırdılar. Polisler terör estirirken “Nuriye ve Semih’in

adını söylemeyeceğiz!” diyerek niyetlerini ortaya koymuştu. Saldırlara direnen devrimci ve ilericiler ise bütün saldırılara rağmen “Nuriye, Semih yalnız değildir!” diyerek, direnerek bu keyfiyete gereken cevabı verdiler. Saldırıların sonrasında keyfiyet ve işkence devam etti. Gözaltına alınırken, gözaltı aracında, karakolda, hastanede, parmak izinde, yolda devrimci ve ilericilere dönük işkence sürdü. Adliye getirilen gözaltılara hukuksal prosedürler biçimsel olarak bile uygulanmadı. Savcılık ifadelerine başvurmadan adli kontrol istedi, hâkim mahkeme kurmadan, ifade almadan savcı ne istediye o kararı verdi. Kısacası minareyi çalan çalmıştı, kılıfa bile ihtiyaç yoktu. Hırsız yavuz hırsız, ne bir yasası var ne de hukuku...

Tüm bu gelişmeler açık bir biçimde gösteriyor ki, sermaye devleti adına her türlü olayda söz, yetki, karar sermaye devletinin katil sürüsü olan kolluk güçlerine bağlanmış durumda. Polis fezlekelelerinde ne yazıyorsa savcının iddianamesi odur. Savcının iddianamesi ne ise hâkimin kararı da odur.

Sermaye devleti toplumu açıktan silahlı gücüyle yönetiyor. Bürokrasi, mevzuatlar, meclis vs. bütün bunlar kolluk gücünün yaptıklarını kağıt üzerinde meşrulaştırmaya çabalayan dışlılar haline gelmiş durumda. Sadece polisler değil, özel güvenlik görevlileri bile 15 Temmuz darbe girişiminden sonra ayrıcalıklı bir konuma erişti. Polisin, askerinin yetmediği noktada zabıta, özel güvenlikler düzenin, bütün gericiliğin toplum içindeki

denetimcisi olarak hareket ediyor. Daha önce üniversitelerde yetkileri artırılan ve çevik kuvvet kıyafetleri giydirilen özel güvenlikler gündeme gelmiş, 15 Temmuz’dan hemen sonra Esenyurt’ta ağır silahlarla donatılan zabıta ve silah eğitimi verilen AKP’ye yakın esnaflar ortaya çıkmıştı. Son günlerde ise adeta özel güvenlik terörü yaşanıyor. İstanbul, Kartal Yavuz Selim Hastanesi’nde annesini bekleyen hasta yakını Erman Aksoy, hastanenin özel güvenlikleri tarafından darp edildi. İstanbul ada vapurunda simit satan 16 yaşındaki çocuk, İstanbul Büyükşehir Belediyesi güvenlikleri tarafından makine dairesinde dövüldü. Maçka Parkı’nda özel güvenlik görevlileri parkta oturan kadınları “Bu kıyafetle parkta dolaşmana izin vermiyorum” diyerek parktan çıkarmak istedi.

Bütün bu örnekler gericiliğin giderek daha da koyu bir hal aldığı ve bu gericiliğin denetiminin sermaye devleti tarafından en başta kolluk güçleri, zabıta ve özel güvenlikler tarafından sağlandığını gösteriyor. Bugün için belli belirsiz gündeme gelen bu gericilik muhafızları yarın daha da sistemik örgütsel biçimler şeklinde toplumsal yaşama sokulabilir, İran molla devletindeki gibi elinde değnek ve kırbaçlarla dolaşan dinci gericiliğin askerlerine dönüşebilir. Bütün bu yaşananlara karşı işçi ve emekçiler tarafından bir direnç noktası oluşturulmaz ve saldırılar püskürtülmez ise, gericiliğin karanlığı daha da derinleşecektir.

Katil polisler 2 yıl sonra soruşturma

Ağrı’da iki çocuğu öldüren polisler hakkında soruşturma yürütülmesine ancak 2 yıl sonra izin verildi.

İki yıl önce, Ağrı’da 16 yaşındaki Orhan Aslan ve 15 yaşındaki Muhammet Aydemir’i öldüren özel hareket polisleri hakkında soruşturma yürütülmesi için Erzurum Bölge İdare Mahkemesi tarafından izin verildi.

12 Ağustos 2015 gecesi Ağrı’nın Diyadin ilçesinde çalıştıkları fırının karşısındaki depodan odun almaya giden Orhan Aslan ve Muhammet Aydemir özel hareket polisleri tarafından vurulmuş, Ağrı Valiliği Aslan ve Aydemir’i “örgüt üyesi” ilan ederek katil polisler hakkında soruşturma yürütülmesine izin vermemişti.

Aydemir ailesinin avukatı Adnan Arslan’ın Erzurum Bölge İdare Mahkemesi’ne yaptığı itiraz üzerine, mahkeme valiliğin soruşturma izni vermemesini reddederek soruşturma açılmasına karar verdi.

Asker ve polislerden köylülere işkence

Hakkari’nin Şemdinli ilçesine bağlı 2 bin nüfuslu Altınsu (Şapatan) köyünde asker ve polisin katılımıyla başlatılan operasyonda 1 özel hareket polisinin yaşamını yitirmesinin ardından köy ablukaya alındı. 36 köylü işkence yapıldıktan sonra gözaltına alındı. Köy giriş ve çıkışlara kapatılırken, gözaltına alınanlara yönelik işkence ilçe karakolunda da sürdü.

dihaber’in haberine göre, vücutlarında işkence izi görülen 36 kişiden 20’si karakoldaki işlemlerinin ardından serbest bırakılırken, daha sonra 16 kişi de serbest bırakıldı.

Daha önce camii minaresine MOBESE’lerin takıldığı ve sürekli baskınların adresi haline gelen köyde yaşayanlar sık sık ölümle tehdit ediliyor. Yaşananları vahşet olarak niteleyen köylüler, yardım çağrısında bulundu.

Türkiye tarım alanlarını kaybediyor!

Türkiye gibi coğrafi ve iklimsel açıdan tarıma elverişli bir ülkenin geldiği acınası durum Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) son açıkladığı verilerinden de açıkça görülebiliyor. Bunun bir yanı var olan tarım alanlarının, kapitalist kentleşmenin rant odaklı politikaları uğruna heba edilmesidir. Diğer yanı ise, sermayenin ihtiyaçları üzerinden şekillenen tarım politikalarıdır.

TÜİK verilerine göre, son 10 yılda toplam tarım alanının yüzde 5,22 (2 milyon 113 bin hektar) azaldığı tespit edildi. Dünya Bankası verilerine göre Türkiye'nin kaybettiği tarım alanlarının, yüzölçümü daha küçük 87 ülke kadar olduğu belirtiliyor.

En fazla tarım alanı kaybının, tahıllar ve diğer bitkisel ürünlerde gerçekleştiği belirtilmektedir. 2006'da 17 milyon 440 bin hektar olan alan, yaklaşık yüzde 11 azalarak 15 milyon 574 bin hektara gerilemiştir.

Kapitalist kentleşmenin ranta dayalı politikaları sonucu tarım alanları yağma ve talana uğramakta, amaç dışı kullanılmaktadır. Verimli tarım alanları sermayeye peşkeş çekilmekte, sanayi ve turizm tesislerine açılmaktadır. Yanı sıra çarpık kentleşme sonucu konut yapımları, rantsal/kentsel dönüşüm projeleri, ihtiyaç olup olmadığına bakılmaksızın özellikle AKP'nin karayolu, köprü vb. projeleri doğa tahribi ve verimli tarım alanlarının yağmasını beraberinde getirmektedir.

Rant odaklı politikaların doğrudan bir sonucu olarak doğanın tahribi ve yeşil alanların yok olması erozyonu da arttırmakta, bir de bu nedenle tarım arazilerinin yüzde 59'u erozyon tehdidi altında kalmaktadır.

Öte yandan ülkenin su kaynakları da tehdit altındadır. Kapitalizmin sadece kâr elde etme amaçlı politikalarının bir yansıması da yanlış su politikaları olarak karşımıza çıkmaktadır. Son 50 yılda

3 Van Gölü büyüklüğünde sulak alanın kurutulduğu belirtilmektedir. Küresel ölçekte emperyalist kapitalist sistemin neden olduğu bir sonuç olarak yaşanan iklim dengesizlikleri sermayenin AKP ile artan rant odaklı politikaları ile birleşmektedir. Türkiye'nin kullanılabilir yerüstü ve yeraltı su potansiyeli ne yazık ki kapitalizmin "benden sonrası tufan" mantığıyla yok edilmektedir. Bir yanda su rezervlerinin azalması ya da sulak alanlarının ranta kurban edilerek tarımsal ihtiyaçlar için değerlendirilememesi söz konusuysen, diğer yandan kapitalist kentleşmenin yarattığı aşırı betonlaşma yağışların emilmesini engellemekte, bunun sonucu olarak yaşanan su baskınları ve sel felaketleri nedeniyle yaşam alanlarının yanı sıra tarım alanları da olumsuz etkilenmektedir.

EMPERYALİZME BAĞIMLI TARIM POLİTİKASI

Emperyalist kapitalist sisteme bağımlı bir ülke olarak Türkiye'nin tarım politikaları da uluslararası sermayenin

ihtiyaçlarına göre şekillenmektedir. IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların denetiminde, tarım ve gıda tekellerinin ihtiyaçlarına göre belirlenen bu tarım politikası, özellikle 1980'deki 24 Ocak kararlarından bugüne sermaye hükümetlerinin gündeminindedir. Özelleştirme süreçlerinde tarımsal KİT'lerin satışı öncelikli olmuştur. Geline yerde Türkiye tohum, gübre, tarım ilacı ve mazot bakımından ithalata bağımlı bir ülke haline gelmiştir.

Örneğin, dünyadaki 27 buğday türünden 20'si Türkiye'de bulunmasına rağmen, Türkiye buğday üretiminde dışa bağımlıdır. Aynı şey pamuk için de geçerlidir. Türkiye 1990'lı yıllarla birlikte pamuk ithalatçısı ülkelere biri haline gelmiştir. Ya da yağlı tohum üretebilecek toprak ve iklimsel imkânlarına rağmen Türkiye, petrolden sonra en fazla dövizli yağlı tohumlara ödemektedir. Yağlı tohumda bu dışa bağımlılık AKP dönemi ile birlikte daha da artmış, 14 yılda Türkiye yağlı tohum ve türevleri ithalatı için 36 milyar doları gıda tekellerinin kasasına aktarmıştır. 2002 yılın-

da 1,4 milyon hektar olan bakliyat ekim alanları 2016 yılında 715 bin hektara düşürülmüş, bakliyat üretimi yüzde 28 oranında gerilemiştir.

Diğer taraftan uluslararası sermayenin tarım politikası doğrultusunda Türkiye, Afrika topraklarından tarım alanları kiralamaya başladı. Dönemin Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanı Faruk Çelik, Sudan'da kiralanan Sivas büyüklüğündeki devasa tarım arazisinde sadece tropikal meyve ve sebze değil, aynı zamanda buğday, domates ve salatalık gibi Türkiye'de zaten yetişen ürünlerin de üretilip Türkiye'ye gönderileceğini bildirdi.

Özetle ülkede tarımsal üretim uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillenerek, ona bağımlı hale getirilmiştir. Küçük ölçekteki tarım üreticisi artan vergi ve maliyetlerle boğuşmakta, ürettiğini satamaz hale gelmektedir. Emekçi köylü katmanı yıkıma sürüklenirken, tarım ve gıda şirketleri teşviklerle daha da güçlenerek, alana hakim olmaktadır. Bu tabloda Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın görevi ise gıda şirketlerine bir nevi aracılık etmektir.

Görüldüğü gibi Türkiye'de tarım alanları ya emperyalist politikaların etkisi ya da kapitalist kentleşmenin sonuçları yüzünden verimli şekilde kullanılamaz haldedir. Her iki halde de sermaye kazanırken, tarım alanları yağma ve talana uğramakta, bunun olumsuz faturasını ise yine emekçiler ödemektedir. Sömürü üzerine kurulu bu düzende başka türlü de olamaz zaten. Bu nedenle çözüm, sömürü düzenine karşı örgütlü mücadele ile gelecektir.

Fındık işçilerini taşıyan traktör devrildi: ikisi ağır 18 yaralı

9 Ağustos'ta, Düzce'de fındık toplamaya giden işçileri taşıyan traktörün devrilmesi sonucu, traktörün römorkunda taşınan işçiler yaralanırken iki işçinin durumunun ağır olduğu kaydedildi.

Beyköy beldesinden Güven Köyü'ne fındık toplamaya giden işçileri arkasındaki römorkla taşıyan traktör, Güven

Köyü kavşağında kontrolden çıktı. Traktörün kavşaktaki aydınlatma direğine çarpması sonucu traktör ve römork devrilirken traktörü kullanan Murat Yaşar ile birlikte 17 işçi yaralandı.

Çevredeki hastanelere kaldırılan işçilerden Piroz Yaşar'ın sol kolunun koptuğu ve dikilmeye çalışıldığı, Yaşar'la birlikte Mustafa Tunç'un da durumu

nun ağır olduğu bildirildi. Diğer işçilerin isimleri ise şu şekilde:

Mahmut Özkaya, Yaşar Enver, Berfin Yaşar, Kezban Özkaya, Çimen Taşar, Güneş Özkaya, Medine Özkaya, Sebiha Bütüşaba, Sultan Yaşar, Murat Yaşar, Hüseyin Yaşar, Mehmet Yaşar, İslam Yaşar, Elif Bütüşaba, Yunus Yaşar.

MİB MYK Ağustos Ayı Toplantısı Sonuçları

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu olarak Ağustos ayı toplantımızı gerçekleştirdik. Siyasal ve güncel gelişmeleri tartıştığımız, metal sektöründe yaşananları ve çalışmalarımızı değerlendirdiğimiz, yaklaşan TİS sürecine dair planlamalar yaptığımız toplantımızda şu sonuçlara vardık.

SIYASAL VE GÜNCEL GELİŞMELER

- Sermaye devleti çok yönlü bir kriz içinde yerindedir. Uluslararası düzlemde yaşananlardan Ortadoğu'daki gelişmelere, Almanya ile yaşanan sözde gerilimden dünya kapitalizmi içerisindeki ve dünya pazarındaki alanını genişletmeye kadar sermaye sınıfı çıkmaz içindedir. Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale içinde bulunma gayretinin arkasında hiç de Suriye'ye demokrasi götürmek veya İŞİD'e karşı savaşmak olmadığı açıktır. Mescid-i Aksa üzerinden İsrail'e 'sert' sözler söyleyenlerin İsrail'in işgali altındaki Filistin doğalgazını İsrail'den satın alarak İskenderun Limanı'na getirmeleri, Almanya ile sözde siyasi gerilim yaşayanların Alman tekellerine Türkiye pazarının kapılarını ardına kadar açmaları, Bosch Türkiye'nin en çok teşvik alan şirket olması, Alman tekeli Siemens'e ihalelerin peşkeş çekilmesi, "Alman şirketlerini kendi şirketlerimiz gibi görüyoruz" açıklamaları, yabancı sermaye temsilcilerine seslenen Erdoğan'ın "OHAL'den istifade grevleri yasaklıyoruz, patronların önünü açıyoruz" açıklamaları sermaye devletinin ikiye bölünmüşlüğüne ortaya koymaktadır. Bu ikiye bölünmüşlüğü gerisinde sermayeye hizmet, işçi-emekçilere düşmanlık vardır. Emegimizin ve kanımızın pazarlanması vardır. Metal İşçileri Birliği olarak işçi sınıfına çağrımızdır: "Ulusal çıkarlar", "bağımsızlık" demagojilerine kanmayalım. İşçi sınıfının ortak çıkarları etrafında birleşelim. İşçi sınıfının vatani yoktur. Emegiyle geçinenler olarak dünyanın neresinde olursak olalım sömürüye karşı birlik olalım. Zira sermaye sınıfı bizleri ezme, emegimizi sömürmek için birlik olmaktadır.

- Erdoğan AKP'si eline geçirdiği olanakları da kullanarak, OHAL'den istifade kıdem tazminatı hakkımızın, hafta sonu tatilinin gaspından grevlerin, işçi eylemlerinin yasaklanmasına, zorunlu BES'ten işsizlik fonunun patronlara peşkeş çekilmesine kadar sınıfa yönelik saldırıları hayata geçirmektedir. Ses çıkartan, hakkını arayanlar ise "FETÖ"cü, "terörist" ilan

edilmekte, toplum baskı altına alınmaya çalışılmaktadır. Söz-basın-örgütlenme özgürlüğü ortadan kaldırılmaktadır. Başlattıkları istihdam seferberliğinin gerçek yüzü 'kullan-at işçilik'tir, esnekliktir, güvencesizliktir. Ulusal İstihdam Stratejisi'nden, Endüstri 4.0'a kadar sermayenin ihtiyaçlarına uygun emek piyasasını yaratma derindedirler. Bugünden bu planları ve geleceksizlik yaratan tabloyu parçalayacak bir bilinç ve örgütlülük yaratılmalıdır.

- 100 binin üzerinde kamu emekçisi ihraç edilmiş ve bu ihraç saldırısının hedefinde hakkını arayan, duyarlı muhalif kamu emekçileri de yer almaktadır. Birçok yerde direnişler devam etmektedir. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça 150 günü aşkındır açlık grevindedir ve her ikisinin sesi olmaya çalışanlar polis hedefindedir. Metal İşçileri Birliği olarak emeği ve onuru için direnen kamu emekçilerinin arkasında olduğumuzu, metal işçileri arasındaki sesleri olacağımızı bir kez daha yineliyoruz: "Nuriye ve Semih yalnız değildir!"

TİS SÜRECİ

- Birçok metal fabrikası TİS sürecindedir. Görüşmelerin tamamlanıp TİS'in imzalandığı fabrikalar olduğu kadar MESS ile başlayacak TİS görüşmeleri bütün metal işçilerinin gündemindedir. Metal patronları, MESS, Türk Metal çetesi ve hükümet işçi sınıfına boyun eğdirmek için TİS'e çok yönlü hazırlık yapmaktadırlar. Grevleri yasaklama silahını ellerinde bulundurmadan toplu işten atmalara ve tehditlere, işçi sınıfını azla yetinmeye çağırılmalarından fabrikalardaki öncü işçileri dağıtmaya, örgütsüzlüğü dayatmaya kadar ellerinden geleni yapmaktadırlar. Türk Metal hazırladığı anket ile işçilerin taleplerine yön vermeye çalışmaktadır. Açıkladığı taslak ise hiçbir şekilde işçilerin taleplerini karşılamamaktadır. Bütün taleplerinde pazarlık payı olması, %38'le sınırlı olan ufuklarının gerçekte çok daha sınırlı olduğunu göstermektedir.

- Birleşik Metal-İş ise gerek imzaladığı TİS'ler ile gerekse halen açıklamadığı taslak ile beklentileri karşılayamayacağını göstermektedir. EMİS'le imzaladığı TİS ile, Baysan'da, Bekaert'te imzaladığı sözleşmeler ile bunu ortaya koymuştur. Taslak açıklamama, Türk Metal'i bekleme tutumu bu TİS sürecinde de inisiyatif almayacağını, Türk Metal'in gölgesinde dövüleceğini, bekle-gör politikası uy-

gulayacağını, MESS'i ezme gibi bir hedefinin olmadığını göstermektedir. Bu tutumlar da metal işçisine güven vermemektedir.

- Asıl yapılması gereken taslağı açıklamak, kazanıma kilitlenen bir hazırlık yapmaktır. Bu hazırlık; patronların, MESS'in, hükümetin bütün saldırılarına karşı metal işçilerini hazırlamak, TİS komitelerini oluşturmak ve söz-yetki-karar hakkını metal işçilerine bırakmak demektir. Böylesi bir hazırlığa girişmemek işçi sınıfına ihanete götürecektir.

- Metal fabrikalarında Türk Metal'in taslağına, işten atma saldırılarına, TİS'e yönelik hazırlıksızlığa karşı büyük bir hoşnutsuzluk ve tepki biriktirmektedir. Sosyal medya sayfamıza yansıyan tepkilerin çok daha fazlasıyla çalışmamızda karşılaşmaktayız. Metal İşçileri Birliği'ne ve bütün öncü metal işçilerine düşen görev, bulunduğumuz fabrikalarda ve alanlarda biriken tepkileri, hoşnutsuzluğu, potansiyeli örgütlü bir güç haline getirmektir. Yeni Metal Fırtınaları uzak değildir. Sınıf düşmanlarımız hazırlık yapmaktadır. Bizler de hazırlığımızı bugünden tamamlamak zorundayız. Yoksa süreci göğüsleyemeyeceğimiz açıktır.

- İşten atma saldırısı bir dizi fabrikanın gündemindedir. İşbirlikçi sendikaların da saldırının parçası olduğu süreçler yaşanmaktadır. TİS sürecine hazırlık, işten atma saldırısına karşı tok bir tutum alabilmekten de geçmektedir. Birçok fabrika revizyona girmektedir. Mercedes, Bosch, Ford'da toplu işçi kıyımları gündemdedir. Metal İşçileri Birliği olarak "İşten atmalar yasaklansın!" şiarını öne çıkartacağımız, saldırıya karşı örgütlenme çağrısı yapacağımız bir süreç işleteceğiz. Üretimden gelen gücümüz dahil bütün eylem biçimlerini önümüze alan bir hazırlık içerisine girmemiz gerektiği açıktır. İşten atma saldırısını boşa düşürmenin yolu işçi kardeşlerimize sahip çıkmaktan, üretimi durdurma iradesini ortaya koymaktan geçmektedir. Metal Fırtına sürecinde Renault'da ve bir dizi fabrikada olduğu gibi en net yanıt budur.

- Yazaki'de sömürüye, tacize karşı sendikal örgütlenme özgürlüğü için Dilek Gültekin'in gerçekleştirdiği direnişi Metal İşçileri Birliği olarak selamlıyoruz. Birliğimizin bir parçası olan, metal işçileri arasında öncü bir metal işçisi olarak yıllarını mücadeleye veren ve Yazaki'de yaklaşık 40 gündür direnişini sürdüren TOMİS üyesi Dilek Gültekin yalnız değildir. OHAL koşullarında baskılara, polis

engellemelerine karşı ortaya koyduğu iradeyi güçlendirmek için metal işçileri içinde sesi soluğu olmaya devam edeceğiz. Dilek'in Yazaki'de taciz ve baskılara son verilmesi, sendikal örgütlenme özgürlüğünün tanınması, bölümlerde kurulan sandıklarla temsilcilerin seçilmesi ve yönetimin muhatap alması, işe iade edilmesi taleplerinin arkasındayız.

- İşçi demokrasisinin, işçi iktidarının hayata geçirildiği, üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyetin, sömürünün ortadan kaldırıldığı, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" sloganının gerçek kılındığı, herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesinin sağlandığı, parasız eğitim ve parasız sağlık hakkının elde edildiği Ekim Devrimi'nin 100. yılındayız. Metal İşçileri Birliği olarak emeğin dünyasını kurma mücadelesinde Ekim Devrimi'nin birikimlerinin bilince çıkartılması gerektiğini düşünmekteyiz. İşçi hakları, kadın hakları, çalışma yaşamı, eğitim-sağlık-toplumsal yaşam alanlarındaki kazanımları ortaya koymak gerekmektedir. Ekim Devrimi sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünyanın ilk adımınıdır. Ekim Devrimi en özlü ifadeyle işçi sınıfının iktidara gelmesidir. Üretenlerin yöneten konumuna gelmesidir. Metal İşçileri Birliği olarak önümüzdeki süreçte Ekim Devrimi'nin kazanımları, işçi iktidarı ve demokrasisi gerçekliğini öne çıkartacağımız bir çalışma yürüteceğiz.

- Fabrikaların genelinde var olan revizyon ve bayramla birleştirilen tatil ile birlikte hazırlıklarını şimdiden yapacağımız bültenimizin Eylül sayısını TİS gündemi temelinde çıkartma kararı almış bulunmaktayız. Bütün metal işçilerinin gerek bültenimize, gerekse de sosyal medya üzerinden yayınlarımıza katkılarını beklemekteyiz. Yayınlarımızı daha da güçlendirmek metal işçilerinin katkılarını almaktan ve bütün metal işçilerine ulaştırmaktan geçmektedir. Muhalif basına ve işçi örgütlenmelerine yönelik baskının ve sansürün hedefinde Metal İşçileri Birliği Facebook sayfamız da bulunmaktadır. Bu saldırıyı boşa düşürmek sayfamıza, çalışmaya sahip çıkmaktan geçmektedir. Bu saldırıları boşa düşürecek gerçek güç işçi sınıfının örgütlü gücüdür. Bütün gayemiz budur. Bütün emegimiz bunun içindir. "Zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Kazanacağımız koskoca bir dünya var."

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**

9 Ağustos 2017

Metal TİS süreci yaklaşıyor...

Kazanmak için hazırlanalım!

Metal fabrikalarında 120 bin işçiyi kapsayan TİS sürecinin öngünlerindeyiz. 2015 Metal Fırtına'nın ardından ilk TİS süreci olması bu sözleşme dönemine ayrı bir önem kazandırıyor. Zira bir yandan Metal Fırtına'yı yaratan sorunlar zinciri aradan geçen zaman diliminde daha da katlanarak arttı. Diğer yandan ise yaşanan sürecin etkisi fabrikalarda hâlâ hissediliyor, metal patronları ve Türk Metal tarafından özel olarak önlemlere konu ediliyor. Başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfının bütününe ilgilendiren MESS Grup TİS süreci, içinden geçilen sürecin ortaya çıkarttığı çok yönlü gelişmeler, ihtiyaçlar ve geçmiş deneyimler üzerinden anlamlandırılmalı ve hazırlığa konu edilmelidir.

TİS SÜRECİ OHAL KOŞULLARINDA KARŞILANIYOR

Metal TİS sürecini OHAL koşullarında karşıyoruz. Sermaye devletinin çok yönlü kriz içinde olduğu bir dönemde, baskı ve zorbalığın arttığı, keyfiliğin gündelik yaşamda rutin uygulama olduğu bir dönem bu. OHAL'in patronların çıkarı için kullanıldığının, kimsenin greve çıkmadığının, hemen müdahale edildiğinin açıktan AKP şefi tarafından dile getirildiği bir süreç...

Bu süreçte sermaye her koşulda sınırsız teşviklerle ihya edildi. İşçilerden toplanan paralarla oluşturulan fonlar sonuna kadar yağmaya açıldı. Vergiler alabildiğine arttırıldı. Temel yaşamsal ihtiyaçlara sürekli yeni zamlar yapıldı. Ve bu arada sosyal haklar gasp ediliyor, kölece çalışma hükümleri ağırlaştırıyor, işten atmalar yaygınlaşıyor, ucuzun da ucuzu işçilik güvencesizlikle birlikte yaşamın temel bir yanını oluşturuyor vb.

Sermaye devletinin bir bütün olarak saldırdığı böylesi bir süreçte çalışma ve yaşam koşullarının giderek ağırlaşan tablosu, TİS sürecini ve işçi sınıfının bu süreçten kazanımla çıkabilmesini, zorunlu bir ihtiyaç olarak dayatıyor. Metal iş kolunda kapsam içi fabrikalarda alınabilecek mesafe diğer fabrikaları ve giderek sınıfın bütününe kesen kritik bir öneme sahip.

Sermaye devletinin bir bütün olarak saldırdığı bir süreçte çalışma ve yaşam koşullarının giderek ağırlaşan tablosu, TİS sürecini ve işçi sınıfının bu süreçten kazanımla çıkabilmesini, zorunlu bir ihtiyaç olarak dayatıyor.

Bunun farkında olan MESS patronları, devlet ve sendikal bürokrasi yoğun bir çalışma içindeler. Metal Fırtına'dan bu yana fabrikalarda büyük bir kıyım yaşandı, baskı, sindirme operasyonları, tehditler süreklilik kazandı. Algı operasyonları yapıldı, sendika seçme özgürlüğü hiçe

sayıldı. Türk Metal, MESS patronlarının elindeki en önemli denetim ve baskı aracı olarak sürekli kullanımdaydı.

Tüm bu saldırılara rağmen fabrikalarda Metal Fırtına'nın izleri silinemedi, metal işçilerinin hoşnutsuzluğu ve tepkisi dindirilemedi. Bugün için Türk Metal eliyle metal işçisinin denetime alındığı gibi bir izlenim olsa da bunun pamuk ipliğine bağlı olduğu şüphe götürmez bir gerçektir.

Türk Metal'in süreç içinde bilinçleri bulandırmak için giriştiği tüm güzellmeler diğer bir dizi gelişmeyle beraber bu kaygının ürünüdür, bir yanılla da çaresizliğin en önemli göstergesidir. Metal işçilerinin tepkisinden duyulan korku, artan sorunların, yakıcı hale gelen taleplerin basıncı, Metal Fırtına'nın etkisi vb.

olgular, Türk Metal'i TİS taslağı anketleri yapmaya kadar etkisi altına almıştır. Türk Metal gerçekleştirdiği anketlerle, bir yandan taslağı beraber hazırlıyoruz görünümlü yaratmaya çalışırken, diğer yandan da kendine uygun düşen misyonun gereği olarak işçilerin artan isteklerini bastırmak, talepleri ve beklentileri düşürmek hedefiyle hareket etti.

TÜRK METAL TİS TASLAĞINI AÇIKLADI

Bütün bu sürecin ardından Türk Metal TİS taslağını açıklamış bulunuyor. Söylenen onca laf kalabalığına, ortalama %38 zam istiyoruz yaygarasına rağmen taslak metal işçisinin taleplerini karşılamaktan uzaktır. Türk Metal, taslağını güzellmelerle doldurarak, bir yanılla da kafa karışıklıkları yaratarak süreci yürütmeye çalışıyor. Taslağı üç aşamalı kurguladıklarını ifade ediyorlar. Çekme, seyyanen zam, kıdem zammı üzerine ifade edilen bu üç aşamada; "çekme" ile "yıllardır yaşanan ücret dengesizliğini gidermenin hedeflendiği", bunun üzerine saat ücretlerine seyyanen zam talebinde bulunulduğu ve son olarak da kıdeme göre ek zam istenildiği vurgulanıyor. İfade edilenlere göre saat ücretlerine %6,69 zam ile çekme uygulanacak. Bunun üzerine saat ücretlerine 1.75 TL seyyanen zam yapılacak. Sonra da kıdeme göre 0.15 TL fark alınacak.

Baştan belirtelim ki bu rakamların hepsi brüt ücret üzerindedir ve ifade edilen oranların hepsi alınan değil, taslakta talep edilenlerdir. Bu kadarı bile taslağı nasıl nitelendirmemiz gerektiği konusunda bir fikir vermektedir. Türk Metal'in taslağına göre bugün işe giren bir işçi yaklaşık 1750-1800 TL civarında net maaş alacak. Üzerine sosyal haklar eklenecek vb. Eski işçilerin oranının düştüğü, sürekli kıyımların yaşandığı bir süreçte fabrikada ana gövde olarak 1 ila 5 yıllık işçilerin varlığı gözetildiğinde istenilen ve üzerinde kıyamet kopartılan zam oranlarının kuş olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Açlık-yoksulluk sınırları baz alındığında, bunun üzerine yıl sonu 1400 TL asgari ücrete yeni zam geleceğini de hesaba katarak, Türk Metal'in esasta taslak olarak açıkladığı taleplerde dahi sınırını "makul" tuttuğunu söyleyebiliriz. Yani ortalama %38 zam talebi değil, bu zam talebinin kaç liraya tekabül ettiğidir önemli olan.

Taslakta açıklanan diğer maddeler ise görüntüyü şişirmek için ifade edilen, algıları bozmaya dönük hamleler olmaksızın öteye gidemiyor. Sosyal haklarda %40 iyileştirme deniyor. Kurban bayramı harçlığında %60, bayramlarda çalışmaya %200... Yine yüzdelik dilimlerde büyük rakamlarla göz doldurmaya çalışılmış. Biz daha rahat anlaşılması için şunları ifade edebiliriz. 100 lira sosyal hakkınız

var ise %40 eklenince 140 TL eder.

Taslakta yer alan "hafta sonu tatili Pazar günü olacak" ibaresinin, "Türkiye'nin en büyük sendikası" olarak böbürlenen bir sendikanın sermayenin saldırılarına çanak tutmasının, işçilerin tatil hakkının gasp edilmesine bile tek laf etmemesinin ardından, hiçbir anlamının olmadığını belirtelim.

Yine taslakta ifade edilen 30 günlük kıdem tazminatının korunması talebi, kıdeme dönük saldırı hazırlıklarının sürdüğü bir evrede önemlidir elbette. Ancak bu, Türk Metal için taslağı kalabalık göstermek adına yazılmış bir madde dışında bir anlam ifade etmiyor. Kıdem tartışmaları karşısında tek bir tepki süreci dahi örgütlenmemiş bir sendikanın TİS masasında bunu gündeme getirmesi, ihtimal olarak bile düşüktür.

TÜRK METAL YENİ BİR SATIŞ HAZIRLANIYOR

Mesele taslak açıklamak değil, açıkladığın taslağı almaya dönük ne yapıldığıdır. Sonuçta TİS süreci patronlarla yürütülen bir pazarlık sürecidir. Masaya bu haliyle bile bir kazanım olarak ifade edilemeyecek taslakla oturursan, pazarlıkla birlikte esasta ne alacağın muamma olur. Türk Metal'in son dönemin basıncıyla hazırladığı "makul taslağı"nın yine bir çok TİS deneyimi üzerinden bir anlamı olmadığını, MESS patronlarının ne verirse ona imza attığını biliyoruz, yaşadık. Hatta hangi taslakla masaya oturulacağını, pazarlığın nasıl devam edeceğini dahi kurgulanmış, birlikte üzerinde çalışılmış bir oyun olarak görmekte kimse tereddüt yaşamaz. "Makul taslakla" masaya oturursun, büyük puntolarla propaganda yaparsın, sonuçta %0'a bile imza atar, bunu yüzyılın sözleşmesi olarak anlatmaya çalışırsın. Türk Metal'in geçmişi, bugünü ve geleceği bu.

TİS SÜRECİ BÜTÜNLÜKLÜ BİR MÜCADELE SÜRECİ OLMALIDIR

Bugün işçi sınıfı sefalet koşullarına mahkum edilmiş durumda. Bunun için TİS süreçlerinde ücret konusu öne çıkıyor. Maaşlara ve sosyal haklara zam talebi ana tartışma ve gündem oluyor. Fakat çok yönlü bir kuşatma ve saldırı sürecinin devam ettiği bir dönemde, çalışma ve yaşam koşulları, insani ve demokratik haklar mücadelesi, bu konuda ortaya konulacak talepler de yakıcı bir biçimde kendini dayatıyor. Bu, hem güncel mücadele açısından hem de bu mücadelenin bir evresi olarak TİS süreçlerinde özel olarak gözetilmesi gereken bir başlık olmak durumunda. Zira kölece çalışma koşulları dayatılması, kiralık işçilik, esnek ve güvencesiz çalışma, iş güvenliği, sosyal-kültürel haklar vb. tümü de işçi sınıfı için hayati önemdedir.

İşçi sınıfının tek sorunu kuru maaşlarına zam yapılması değil, emeğin birçok yönüyle korunabilmesini sağlayacak ön-

lemler içinde mücadele etmesidir. Kiralık işçilik, taşeron çalışma, esneklik hükümleri TİS süreçlerinin temel mücadele gündemleri olmak durumunda. İşçinin çıkarlarını esas alan bir taslak, aynı zamanda sermaye devletinin sosyal yıkım saldırıları karşısında kazanılmış hakları korumayı ve geliştirmeyi hedefleyen hükümler içermelidir. Kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasını engellemek, esnek çalışma hükümlerinin uygulanmamasını garanti altına almak, keyfi işten atmaların karşısına iş güvencesi kesin hükümlerini koymak gibi... Vergi dilimi artışlarını patronların ödemesini talep etmek, çalışma sürelerini kısaltmaya çalışmak, her türlü baskı ve örgütsüzleştirme saldırısının karşısına dikilmek yine bunların arasına eklenmelidir. Keza TİS süreçleri fabrikalarda her türlü demokratik işleyişi ve özgürlük alanlarını gasp etmeye dönük saldırıların karşısında mücadeleyi güçlendirecek bir vesile haline getirilebilir. Giderek TİS süreçlerini biçimsel bir seremoniye çeviren, işçilerin elini kolunu bağlamaya dönük uygulanan OHAL'e karşı durulmalıdır.

TALEPLER DİŞE DİŞ MÜCADELE İLE KAZANILABİLİR!

İşçi sınıfı için yakıcı hale gelmiş ekonomik, sosyal, siyasal çok yönlü talepler masa başı TİS pazarlıklarında değil, yaşamın gerçek olarak aktığı mücadele alanlarında kazanılabilir. TİS süreci süren mücadelenin bir evresidir. Sadece talep ettik, pazarlık konusu yaptık sınırında ele alınamaz. Üstelik sadece ücret sınırına daraltılamaz. Çok yönlü sorunlar karşısında çözüm, saldırıların bütünlüğünü gözetilen bir bakış ile işçilerin fabrika zeminlerinde bilinçlenerek, birliğini kurarak adım adım nefes aldığı alanları genişletme çabasıdır. Sendikal bürokrasinin ayak oyunlarına ve satış hamlelerine karşı işçi sınıfının iradesini kendi eline alması, patronların karşısına taleplerinin haklılığı, meşruluğu ve yakıcılığının gücüyle çıkabilmesidir.

Elbette işçilerin haklarını kolayca vermeyecekler, sendikal bürokrasi eliyle engellemeye çalışacaklar, ama sökülmesini öğrenmek gerekiyor. Metal Fırtına bunun nasıl olması gerektiğinin örneklerini barındırıyor. Bütün bunlardan daha önemlisi ise elbette sınıfın bu süreçte ne öğrendiği, mücadele deneyimi ve birikimi olarak ne kazandıdır. Taleplerin bütünlüğü, çalışma ve yaşam koşulları içinde ortaya çıkan yakıcılığı, kazanmak için ortaya koyduğu irade, sermayenin, devletin, sendikal bürokrasinin karşısında saflarını ne kadar güçlendirebildiği ve bütün bunlar üzerinden devrimci siyasal bilincine ne kattığıdır önemli olan. Talepler kazanılır-kaybedilir ama bu mücadele deneyimi içinde çelikleşmiş bir işçi sınıfı, sözünü daha güçlü söyleme iradesini kuşanır, gelecek için daha güçlü adım atma zemini bulur.

"Türk Metal taslağının arkasında durmayacak!"

Türk Metal'in 2017 MESS Grup TİS sürecine ilişkin hazırladığı taslak üzerine Trakya'daki çeşitli fabrikalardan işçilerin görüşlerini aldık. İşçiler taslakta açıklanan ne olursa olsun Türk Metal'in talepleri elde etmek için ciddi ve samimi bir mücadele yürütmeyeceğini ifade ettiler.

"BU TASLAK TÜRK METAL'İN ALDATMACASI"

Trakya Döküm'de konuştuğumuz işçiler, Türk Metal'in yalnızca işçinin duymak istediğini söylediğine, ancak taslaktaki talepleri kazanmaya dönük gerçek bir mücadele yürütmediğine dikkat çektiler. İşçiler "Bunların yalan olduğunu biliyoruz. Türk Metal yine kurnazlık peşinde. Bence yeni bir oyun oynanıyor" dediler.

Çerkezköy Arçelik işçisi ise taslakla ilgili şunları ifade etti: "Tabi ki her zamanki gibi balon. Asla realiteye dönüşmeyecek bir aldatmaca. Bu taslağın arkasında durmayacaklar. Geçen taslağı açıklamak için şube başkanı fabrikaya geldi. Hayatları şov. Her zamanki gibi yalaka tayfalarına alkışlattırıştır kendini." İşçi, taslağın altında kalan bir rakama imza atılacağını düşündüğünü aktararak, bunun ardından ise "Dünyanın en iyi sözleşmesini yaptık diye gelirler karşımıza" diye konuştu.

"DEVLET GREVİ YASAKLAYABİLİR, TÜRK METAL BOYUN EĞER"

B/S/H/ fabrikasından işçiler ise Türk Metal'in MKE'de 8 aydır sürdürdüğü sözleşmede aldığı sefalet zammını hatırlatarak bu sözleşme döneminde ilk altı ay için öne sürülen yüzde 38,28'lik zammın da aldatmaca olduğuna dikkat çektiler. İşçiler taslaktaki çocuk yardımı talebinin düşüklüğüne de tepki gös-

terdi. Türk Metal'in yüksek taleplerle işçiyi kandıracağına dikkat çeken işçiler, sermaye devletinin de bu süreçte alabileceği tutuma dair şunları ifade ettiler: "Belli ki çok hazırlıklılar sürece ama oyun belli bence. Beklentiyi tutup, kararlı gözüktük, grev diyecekler. Sonra oyunun hükümet aktörü devreye girip grevi yasaklayacak. Sonra yüksek hakemin vereceği yüzde 10-15 zamma boyun eğecekler. İşte bu kadar basit." Başka bir B/S/H/ işçisi de bu duruma dikkat çekerek şunları söyledi: "Bunların amacı devletle birlikte işçiyi bastırarak. Göstermelik yüzde 38 diyecekler, sonra grev diyecekler, sonra 'OHAL var' diyecekler, Yüksek Hakem Kurulu'na gidecek. Benim görüşüm bu, bu işin içinde iş var." İşçi, Türk Metal'in daha önce de AC Elektrik'te greve çıktığını ancak yüzde 11 zam alabildiğini de hatırlattı.

Çerkezköy HEMA işçisi ise Türk Metal'in yüzde 25 zamma imza atacağını düşündüğünü belirtti. İşçilerin, geçtiğimiz günlerde fabrikaya gelen Türk Metal şube başkanına tepki gösterdiğini aktaran işçi, TİS sürecinde taleplerinin karşılanmaması durumunda hareketlenebileceklerini ifade etti.

"ZAM İÇİN KARARLI BİR MÜCADELE GEREK"

Birleşik Metal-İş üyesi SIO Automotive işçisi ise konuyla ilgili şunları söyledi: "Türk Metal sözleşme taslağında yüzde 38,28 zam istemiş ilk altı ay için. İlk bakışta iyi gibi geliyor ama bu zammı almak için kararlı bir mücadele vermek gerek. Türk Metal ise bunu yapmaz. Bence burada bir aldatmaca var." Üyesi olduğu Birleşik Metal-İş'in de henüz taslağını açıklamadığını söyleyen işçi, sendikanın işçilerin görüşünü almadan hareket ettiğini belirtti.

“Tekstil ve dokuma işçileri kölece çalışma koşullarından mutlaka kurtulacaktır!”

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilcisi Ahmet Subaşı ile, Mersin, Adana ve Antep'teki tekstil işçilerinin yaşadığı sorunlar üzerine konuştuk. DEV TEKSTİL'in bu kentlerdeki faaliyetleri hakkında bilgi aldık.

- Sendikal mücadele verdiğiniz Mersin Serbest Bölge'de çalışan tekstil işçilerinin sorunları gittikçe artmakta. Öne çıkan, serbest bölge işçilerinin en çok şikayet ettikleri sorunlar hangileridir?

- Kuşkusuz serbest bölge işçilerinin sorunları saymakla bitmez. Ancak şu içinde bulunduğumuz sıcak yaz günleri vesilesiyle bize ulaşan en çok şikayet işçilerin oldukça sıcak bir ortamda çalışmak zorunda olmalarıdır.

Mersin'de havaların zaten ne kadar sıcak olduğu biliniyor. Bir de buna tekstil ortamındaki faktörleri ekleyin. Ütülerin sürekli çalışması, makinelerin yaydığı sıcaklıkla birleşince dayanılmaz bir sıcaklık oluşuyor. Kuşkusuz bu sıcaklığı engelleyecek teknoloji çok uzun zamandır var. Klimalar gibi. Ancak uzunca bir zaman önce icat edilmiş olan bu araç henüz Mersin Serbest Bölge'ye girmiş değil. Patronlar fazla masrafa girmemek için basit vantilatörle işin kolayına kaçıyorlar. Sonuç olarak serbest bölgede hemen her fabrikada işçiler gün boyu üzerleri kurumadan kan ter içinde, 39-40 dereceli bulan sıcaklıkta çalışmak zorunda kalıyorlar.

Yanı sıra, işçilerin en çok yakındıkları bir başka sorun da fazla ve zorunlu mesailer. İşçilerin zorunlu durumlarda izin alamaması da önemli bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Yine normal çalışma saati 8 saat iken patronlar öyle bir çalışma sistemi oturtmuşlar ki, serbest bölgede işçiler her gün 1 saat daha fazla, yani 9 saat (mesai hariç) çalışıyorlar. Ve bu mesaiden sayılmıyor. Ayda 30 saat patronlara bedava çalışıyorlar. İşe bir gün gitmeyen işçiden 2-3 günlük yevmiye kesiliyor. Damacana su parası, 6 ayda bir yenilenen bölge giriş kartlarının parası da işçilerden kesiliyor.

Yemek, servis gibi sorunların yanı sıra, mesela patronlar geçtiğimiz Ramazan ayını da yine fırsata çevirmişlerdi. İş yerlerinde yemek verilmedi. İşçiler kendi ceplerinden yemek masraflarını karşıladılar. Keza ne oruç tutanlara, ne de tutmayanlara yemedikleri yemeklerin karşılığında bir ödeme yapılmadı. Görüntüde erzak verildi ama en ucuzundan.

Diğer taraftan, işçiler sürekli baskı altındalar. Yani mobbinge maruz kalıyorlar. Bu sorunu en çok da kadın işçiler yaşıyorlar. 8 bin civarı işçinin çalıştığı serbest bölgede çalışanların yarısını kadın işçiler oluşturuyor. Ancak kreş gündemde bile değil. Mersin Serbest Bölge'de bir TIR garajı var ama işçiler için ne kreş var ne de bir sağlık merkezi. Zaten hastaneye bile işçiler izin verilmediği için gizli gizli gidiyorlar. İş yeri hekimi ise göstermelik. Birkaç hekim tüm bölgeye bakıyor. Haftada bir defa, o da belki işçilerin gözüne bölgede dolaşırken görünüyordular.

- DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği olarak faaliyet yürütüyorsunuz. Peki, çalışma yaptığınız diğer yerlerde işçiler ne gibi sorunlar yaşıyorlar?

- Tekstil işçileri için sorunlar anlattığımız gibi, hemen her yerde aynı sayılır. Fakat elbette bunlara eklenen yine de fazlasıyla sorun var. Örnekleyecek olursak ilk aklımıza gelenleri şöyle sıralayabiliriz. Adana Organize Sanayi Bölgesi'nden (AOSB) başlarsak, geçtiğimiz günlerde Oğuz Tekstil'de 200 işçi sendikaya (Öz İplik-İş adlı sarı sendikaya) üye oldukları için işten çıkarılmışlardı.

Oğuz Tekstil gibi alanında büyük bir fabrikadan yaklaşık 200 işçi 15 gün içinde sendikaya üye oldukları için işten çıkarıldılar ve işçilerin üyesi olduğu Öz İplik-İş Sendikası kılını bile kıpırdatmadı. (Bu arada hatırlatalım Oğuz Tekstil Bossa 4'ü aldı. Bossa'da da görünürde yine bu aynı sarı sendika var.)

İşten atılan işçiler ise haklarını alabilmek, ne yapmaları gerektiğini öğrenmek için bile kendi imkanlarıyla bir şeyler yaptılar. Sarı sendika işçileri bilinçlen-

dirmediği gibi bir avukata da yönlendirmedi. İşçiler sıradan bir çıkış gerekçeyle işten atılıyorlar. Öz İplik-İş adlı sarı sendika ise (neyin karşılığıdır bilinmez!) sadece izlemekle yetindi. Anlaşılan o ki, bu kadar işçinin işten çıkarılmasından fabrika yönetimi de, sendika yönetimi de hoşnutlar.

Yani Öz İplik-İş kılını bile kıpırdatmadı. Onlarca işçi işten çıkarıldı ama bu basına bile yansımada, kimse duymadı (Ta ki şikayet bize iletilene kadar). Bu durumdan, yaşanan bu ihanetten dolayı şikayetçi olan Oğuz Tekstil işçileri ise çareyi yaşadıkları mağduriyetin duyurulmasını sağlamak için DEV TEKSTİL'den yardım istemekte buldu. Ancak yazık ki geç kaldılar. Biz yine de üzerimize düşeni yaptık. İşçilerin bu mağduriyetinin duyurulmasını sağladık, yol yöntem gösterdik.

AOSB'deki bir diğer önemli sorun ise işçilere kuyu suyu içirilmesi olayı. Basına da taşıdık biz bu olayı. En temiz ve en bol içme suyu kaynaklarının olduğu Adana'da işçilere kuyu suyu içiriliyor. Hijyenik olmayan bu kuyu suyu ise sıcak havalarda berbat kokuyor. Adana'nın sıcaklığını düşünün!

Yine geçtiğimiz günlerde AOSB'de bulunan Bakırlar Tekstil'de 3 hafta işçilerin su içtiği musluk arızalı olduğu için işçiler kendi içme sularını 2 km ötedeki Suluca mezarlığından kendileri getirdiler. Bu olayı da basına taşıdık. Bunun basıncıyla bozuk çeşme tamir edildi. Fakat orada da işçiler yine kuyu suyu içiyorlar.

AOSB'deki diğer önemli sorunları da hatırlatmak gerekiyor. Mesela Adana Mensucat yetkilileri işçilerin e-devlet şifrelerini alıyorlar. Karteks'te (kayım atanmıştı sonra mahkeme kararı ile geri

aldığı) işçiler aralıksız 16 saat çalışıyorlar. Oğuz'da işçiler artık bıktı, işten çıkmak için fırsat kolluyorlar. Bunlar gerçi AOSB'deki hemen her yer için geçerli. AOSB'de işçilerden girişte cep telefonları toplanıyor.

Yine dikkat çeken bir başka sorun da Ceyhan İlbelly Beyteks'te yaşanıyor. Hatırlanırsa orada 2 yıl önce işten çıkarılma sürecinde işçiler sendikamıza üye olmuşlar ve biz sendika olarak gerek fabrika önünde, gerekse Ceyhan'da çeşitli eylem ve etkinlikler yapmıştık. Sendikamızın girişimiyle açılan davayı işçiler kazanmışlar ve firma tazminat ödemeye mahkûm olmuştu. Şimdi firma yetkilileri buradan çıkardıkları dersle yeni işe aldıkları işçilere, kendi el yazılarıyla işten istifa yazıları yazdırıp, alacak hiçbir haklarının olmadığına ve dava açmayacaklarına dair imza attırıyorlar.

Ayrıca kimi zaman basına da yansıyor, AOSB'de çok sık ölümlü iş kazası yaşanıyor. En son 5 işçi yaşamını yitirmişti. Yine geçtiğimiz günlerde bir kadın işçinin 4 parmağı makineye sıkışarak feci şekilde ezildi.

- Anladığımız kadarıyla Antep'te de DEV TEKSİL'e yoğun bir ilgi var. Bunun nedenini nasıl açıklayabilirsiniz?

- Antep halı dokumanın kalbi sayılır. Türkiye sanayisinde hatırı sayılır, önemli büyük fabrikalar Antep'te bulunuyor. Gittikçe de büyüyor Antep sanayisi. Halı dokuma ve tekstil alanında on binlerce işçi çalışıyor. Aynı zamanda bu işçilerin mücadele deneyimi de oldukça fazla. İlk akla Ünal'dı gelecektir kuşkusuz. Ancak Antep'te işçi direnişleri çok sık yaşanıyor.

Kısa bir basın araştırması durumu gösterecektir. Bu işçilerin sendikal deneyimi de oldukça fazla.

Antep'te işçiler tüm sarı sendikaları acı tecrübeler sonucu tanımış bulunuyor. (Gerçi bu Adana için de geçerli sayılır.) Sendikamız bu yüzden dikkat çekmekle birlikte, asıl olarak dokuma ve tekstil işçilerinin sorunlarına yardımcı olduğumuz, çalışma yaşamında onları ilgilendiren konularla ilgili bilgi verdiğimiz için de işçilerin gündemindeyiz. Ayrıca işçilerin şikayetlerini cesurca dile getirmemiz, sendikamızın facebook sayfalarını bu amaçla etkin bir şekilde kullanıyor olmamız da bu arkadaşlarımıza güven veriyor. Zaten sık sık Antepli işçilerle bir araya geliyor, çeşitli görüşmeler yapıyoruz. DEV TEKSTİL'in sendikal anlayışının, yaşayarak tanıdıkları 'patronlara yakın, işçilerden uzak' sarı patron sendikalarından çok farklı olduğunu, "söz, yetki, karar hakkının" işçide olduğu, mücadelede kararlı gerçek bir işçi sendikası olduğunu zaman geçtikçe daha iyi anlıyorlar. Sarı sendikalara üye olan işçiler bile bir sorun yaşadıklarında bizden yardım istiyorlar.

Ayrıca Antep'te de sorunlar saymakla bitmez. İşçilerin en çok şikayet ettiği konuların başında ücretlerin yetersizliği, mesailerin fazlalığı, baskılar, kimi durumlarda yemeklerin yetersizliği, telefon yasakları, kolayca işten çıkarılmalar, baskılar, izin alamamalar geliyor. Ancak umutsuzluğa kapılan işçiler olsa da içten içe hemen tüm işçilerde sıklıkla yapılan eylemlerin de verdiği güvenle hakları için mücadele etmeye de yatkınlık var.

Diğer taraftan bu saydığımız tüm illerde fabrikalarda İş Kanunu değil patronların koydukları kölelik kanunu geçerli. Maaşların bir kısmı elden, bir kısmı bankadan veriliyor, ücretler asgariden gösteriliyor, işçilere bordro verilmiyor, sıklıkla ücretsiz izinlere gönderiliyorlar, bayramlarda, resmi tatillerde zorla çalıştırılıyorlar, sendikalı olduklarında işten atılmakla tehdit ediliyorlar, yıllık izinlerini kullanamıyorlar vb... Bu röportajda sendika üyelerimizin de olduğu Midyat ve bölgedeki diğer illerdeki tekstil işçilerinin sorunlarını dile getiremedik. Burarlarda sigorta, asgari ücret bile hak getire.

Sonuç olarak sendikamız tam da bu nedenle; tüm tekstil ve dokuma işçilerinin aradıkları ve sonunda buldukları, bulacakları, kendi birliklerini sağlayacakları, güvenle üye olacakları ve güçlerini birleştirecekleri bir sendikadır. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşabilmek için önümüzde zorlu ama yürünmesi imkansız olmayan onurlu bir yol bulunmaktadır. Biz bu yola kendi haklarına, emeklerine, alın terlerine sahip çıkan, kazanacaklarına inanan işçilerle birlikte çıktık. Bu yolda, heybemizde haklı davamız bulunmaktadır. Tek erzağımız budur. Bu yüzden tekstil, dokuma işçileri bu köle çalışma koşullarından mutlaka kurtulacaktır. İncancımız tamdır.

KIZIL BAYRAK / MERSİN

İşçilerin iradesi yok sayılıyor

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların en önemli ayaklarından biri olan BES soygunu 2017 yılının başında hayata geçirilmişti. Milyonlarca emekçi otomatik bir şekilde, tercih yapma imkanı tanınmadan Bireysel Emeklilik Sistemi'ne (BES) dahil edilmişlerdi. 2 ay içerisinde ise ayrılma hakları tanınmıştı. Bu da bilinçli bir hileydi. Çünkü, bir kere dahil edildiklerinde işçilerin kendi inisiyatifleriyle BES'ten çıkmayacaklarına inanıyorlardı.

Onların bu rahatlığının gerisinde işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüz oluşu yer alıyordu. Yanı sıra, 15 Temmuz sonrası estirilen kirli propaganda ile işçi sınıfının kendi gelecekle ilgili karar veremeyeceklerini, yaratılan siyasi atmosferin etkisiyle "milli" meselelerin emekçiler adına daha öncelikli olacağını düşünmüşlerdi. Ayrıca BES'i övmek için yapılan propagandaların da etkili olacağını düşünüyorlardı.

Ancak sermaye ve AKP'nin bu beklentisi boşa çıktı. Açıklanan rakamlara göre BES'e dahil edilenlerin yarısından fazlası BES'ten çıktılar, "patronları BES'lemeyeceğiz" dediler. Bu tablo karşısında sigorta şirketleri adına yapılan açıklamalar şahsında böyle bir sonuç beklemediklerini

itiraf ettiler. İşçilerin örgütlülüğünün bu kadar zayıf olduğu bir dönemde ortaya çıkan bu durum, işçilerin hak bilincinin hiç de zayıf olmadığını gösteriyor. İşçiler henüz yeterli bir düzeyde ve güçte olmasa da emeklerine sahip çıkıyorlar.

İŞÇİ SINIFININ İRADESİ "MİLLİ İRADE" SAYILMIYOR MU?

İşçi ve emekçiler kendi tercihleriyle BES'i reddettiler, onaylamadılar. Demokrasi nutuklarının atıldığı bir dönemde işçiler kendi onayları olmadan BES'e dahil edilmeyi kabul etmediler. İşçiler demokratik haklarını kullanarak tercihleri dışında, anti demokratik bir şekilde dahil edildikleri BES'ten çıktılar. Sahte kamplaşmaların bu kadar fazla olduğu bir zaman diliminde işçiler bir nevi iş yerlerinde sandık kurdular ve büyük oranda BES'i kabul etmiyor dediler. Ancak demokrasi nutukları atmaya, demokrasi nöbetleri tutmaya sevenler, sürekli "milli irade"den bahsedenler işçilerin bu iradesini tanımıyorlar. İşçilerin özgür iradesi yok sayılmak isteniyor.

BES'ten cayma oranı en çok da patronları telaşlandırdı. Şimdi başka bir çözüm bulmaya çalışıyorlar. İşçi ve emekçileri zorla BES'te tutmanın yollarını

arıyorlar. Anadolu Ajansı'nın haberine göre, Türkiye Sigorta Birliği (TSB) Başkanı Yardımcısı ve Anadolu Hayat ve Emeklilik A.Ş. Genel Müdürü Mehmet Uğur Erkan'ın, cayma hakkını kullanarak sistemden çıkan katılımcıların, sisteme yeniden dahil edilmesine yönelik olarak alınacak önlemler konusundaki görüşleri, muhtemel mevzuat düzenlemelerinin içeriği konusunda ciddi ipuçları içeriyor. Erkan'a göre, BES'e otomatik katılım ile giriş yapıp cayma hakkını kullananların her iki yılda bir sisteme tekrardan dahil edilmesi planlanıyor. Erkan "BES'ten kaçış yok, yapmadan olmaz" diyor. BES'i en çok özel sigorta şirketlerinin istiyor olması bu alanın ne kadar kâr getirecek bir yatırım alanı olduğunu bilmelerindendir.

Şimdi iki yılda bir işçileri zorla BES'e dahil ederek yıldırma ve böylece kabullendirmeyi amaçlıyorlar. Kısaca bu düzende siyaset nasıl sürdürülüyorsa işçi sınıfına saldırılar da öyle yapılıyor. 7 Haziran olmadı mı; iptal! 1 Kasım'da seçim yenilenir. Referandumda işler sıkıntıya mı girdi, bir el çabukluğuyla sonuçlar değiştirilir. Şimdi de işçi ve emekçiler BES'i istemedikleri halde 2 yılda bir BES'e dahil edilecekler. Kısacası, bu düzende her şey hile ile yapılıyor.

Yazaki'de direniş devam ediyor!

Yazaki'de sömürüye, baskıya, tacize ve işten atma saldırısına karşı direniş başlayan Dilek Gültekin'in direnişi devam ediyor.

Fabrikada yıllık bakım için bir haftalık duruştan sonra işçiler 7 Ağustos'ta tekrar iş başı yaparken Gültekin de direniş alanında yerini aldı.

İşçiler tatilin bu kadar kısa olmasından şikayetçi. Bütün bir yıl yoğun bir tempoyla çalışan işçiler bir haftalık tatilin dinlenmek için yeterli olmadığını dile ge-

tiriyorlar. Birçok işçi de tatilde ek iş yapmak zorunda olduklarını söylüyor.

Tatil dönüşünün ardından direniş sabah saatlerinden itibaren başladı.

Sabah servisleri karşılandı. Akşam da gündüz vardiyası çıkışı ile direniş alanında bekleme sona erdi. Hava çok sıcak olduğu için birçok kişi su getirerek destek sundu. Türk Metal üyesi işçiler ziyarete geldiler. İşçi sınıfının durumu, sendikalar vb. üzerine sohbet edildi.

Bununla beraber TOMİS'e üyelikler

de devam ediyor.

8 Ağustos'ta da direnişine devam eden Gültekin, 9 Ağustos'ta ise Beyçelik Gestamp Company'de işten atılan TOMİS üyesi Kadir Savaş'ın fabrika önündeki eylemine destek verdi.

Öte yandan kadınlar birliği Courage'nin Stuttgart şubesi yaptığı açıklamalarla Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin'in direnişini selamlarken Yazaki yönetimine de Gültekin'i işe geri alma çağrısı yaptı.

Ekim Devrimi'ni İşçi Sınıfına ve Öncü

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 100. yılında işçi sınıfına ve halklara kurtuluş mücadelesinde yol göstermeye devam ediyor. Halen aşılamayan Ekim Devrimi'nin bu eşsiz niteliğe haiz olması gelişim aşamalarında parti, sınıf ve marksist ideoloji arasında kurulan kopmaz bağlar bütünlüğünün yarattığı muazzam deneyimden kaynaklanıyor. Bu zengin deneyimler, 21. yüzyılın emperyalist kapitalist dünyasında kadın sorunundan ulusal soruna, demokrasi mücadelesinden bağımsızlık mücadelesine, enternasyonalizmden anti-emperyalizme dek uzanan pek çok sorun alanında halen aydınlatıcıdır. Yanı sıra ekonomik-siyasal, sosyal-kültürel gibi temel sorunlara karşı işçi sınıfıyla emekçilerin almaları gereken tutuma da ışık tutuyor. Kapitalist sömürü ve barbarlığa karşı çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğunun ispatı olan Ekim Devrimi, ayrıca kurtuluşa giden yolda marksist ideolojinin kılavuzluğunda mücadele eden devrimci bir örgütün kapitalist sistem için ne denli yıkıcı olduğunu da gösteriyor. Zira Lenin'in "Bize bir devrimci örgüt verin Rusya'yı alt üst edelim" sözü boş bir cüret değil, Marksizm'e Leninizm'i ekleyecek olan önemli köşe taşlarından biridir.

DEVRİMCİ TEORİ, DEVRİMCİ SINIF, DEVRİMCİ EYLEM

Ekim Devrimi'ne giden süreç sınıf içinde yaygın yerel faaliyetlerin *Iskra* (Kıvılcım) gazetesi ile bir merkezden yönetilmesi ve Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) kurulması ile ivme kazanıyor. Ancak Marksizm dışı sol akımlara karşı verilen ideolojik, siyasal, örgütsel mücadele RSDİP'in kuruluşundan kısa bir süre sonra Bolşevikler-Menşevikler şeklinde ayrışmasını da kaçınılmaz kılıyor. Çarlık despotizminin yoğun baskıları altında yürütülen kararlı mücadele 1905 Devrimi'yle güçlü bir atılım gerçekleştiriyor, devrimin yenilgisinden sonra ise baskı ve gericilik yeniden yoğunlaşıyor.

Kısa bir duraklamadan sonra sınıf hareketinin güçlenmeye başlaması, bu temelde 1912'de sınıf içinde öncü bir işçi kuşağının yaratılmasında etkili bir rol oynayan *Pravda* gazetesinin yayınlan-

ması ile baskı çemberi kırılmaya başlıyor. 1914'te patlak veren I. Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde ağırlaşan baskılar, 1917 Şubat Devrimi ile çarlığın yıkılmasıyla son buluyor. Şubat'tan Ekim'e uzanan dinamik, karmaşık, sancılı süreç ise sosyalist devrimin koşullarını olgunlaştırıyor. Tüm bu dinamikleri kucaklayan Bolşevikler oldu. Diğer partiler bu dönemde güç kaybederken işçi sınıfını temel alan, devrim stratejisine bağlı devrimci taktiği ustalıklı yöneten Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti dramatik bir şekilde güçlendi. Parti, zengin illegal ve legal çalışma deneyimini, toplumsal-siyasal koşulların nesnel engellerine takılmadan ısrarla yürüttüğü devrimci sınıf mücadelesinde edindi. Ekim Devrimi'nin zafere ulaşmasında etkili olan devrimci örgütün, somutta Bolşevik Parti'nin gelişimi, devrime akan sürecin tarihsel kesitleriyle tam bir uyum içinde gerçekleşti. Zira 1905 Devrimi, Duma seçimleri, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı, 1917 Şubat Devrimi ve sonrasında yaşanan bocalamalar birer sınanma ve kendini aşma deneyimleri oldu. Bu tarihsel eşiklerde sergilenen devrimci pratik, Ekim Devrimi'ne giden yolda toplumsal ayaklanmaya öncülük eden Bolşevik Parti'nin inşa sürecine de tekabül ediyor.

Elbette devrimci strateji ile devrimci taktik arasındaki bu tutarlı hattın ortaya konulmasında devrimci teorinin önemli bir payı oldu. Bolşevik Parti'nin doğumu ve gelişiminde temel halkalardan biri devrimci teoriye sıkı sıkıya bağlı olarak yürütülen ideolojik mücadeledir. Bu süreçte hem ekonomist/reformist burjuva akımlara hem Sosyalist Devrimciler ile Menşeviklere hem parti içindeki sağ ve sol sapmalara karşı verilen ideolojik mücadelede Bolşevik Parti devrimci teoriyi devrimci pratikle birleştirebildi.

1890'lı yılların "halklar hapisanesi" Rusya'sında suikastlar gibi militan eylemlerle hareket eden Narodnikler, Rusya'da kapitalizmin gelişmediği iddiasına dayanan köylü devrimcileriydi. Devrimci örgüt deneyimlerini önemseyen Lenin, Narodniklere karşı ideolojik mücadeleyi de yükseltti. *Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi* ve *Halkın Dostları Kimlerdir* çalışmaları ile Narodnizmi ideolojik olarak

mahkum eden Lenin, Marksizm'in işaret ettiği tek devrimci sınıf olan işçi sınıfına yönelmenin esas olduğunu vurgular. Lenin, henüz Plehanov ve çevresindeki aydınlarla sınırlı olan Marksizm tartışmalarını pratikte işçi sınıfının içerisinde yürüttüğü ajitasyon çalışmaları ile somutlamıştır. Petersburg İşçi Birliği'nin oluşumunda ve faaliyetlerinde önemli bir rol alan Lenin, birliğin doğrudan temas ettiği büyük tekstil grevinin ardından tüm Rusya'da dağıtılacak merkezi bir yayının çıkarılması ve partinin inşasına çubuk bükmeye başlar. Nitekim dönemin diğer önemli genç kadroları ve Plehanov, Zaslulic, Akselrod gibi yaşlı kuşaktan marksistlerle birlikte harcanan yoğun çabaların sonucunda *Iskra* yayınlanır, ardından RSDİP kurulur.

DEVRİMCİ PRATIĞİN ÖNCÜSÜ DEVRİMCİ PARTİ

Devrimci teorinin taşıyıcısı olan devrimci bir örgütün inşası, Ekim Devrimi'nin zafere ulaşmasında belirleyici bir rol oynar. 1900-1905 arasındaki beş yıl boyunca Lenin devrimci kadrolardan oluşan ve işçi sınıfına dayanan bir çekirdek olarak tanımladığı partinin inşası uğruna mücadele etti. RSDİP'in 1903 kongresinde tüzük tartışmalarında ve *Iskra*'nın yazı kurulu seçimlerinde yaşanan kimi "basit" anlaşmazlıkların sonucunda ortaya çıkan Bolşevikler ve Menşevikler ayrışması o dönemde önemi pek anlaşılmasa da devrimci parti ile reformist örgütsel şekilleniş arasındaki farkı net bir şekilde ortaya koyuyordu.

Partinin önder kadrolarının çoğunluğunun aksine Lenin 1903 kongresinde doğan Bolşevizm'i ete kemiğe büründürerek 1904 yılında Bolşeviklerin kontrolünde ayrı bir yayın organı olan *Vperiyod'u* (İleri) örgütlemiş, Bolşevik kongreler toplamış ve merkezîyetçi bir devrimci örgütün inşasında etkili bir rol oynamıştır. RSDİP içinde Menşeviklerle nihai bölünme Ocak 1912'de gerçekleşse de dönem dönem birleşmeler ve ayrışmalar yaşanmış, ancak Lenin, Bolşevik örgüt yapısından ödün vermemiştir. Ekim Devrimi'ni zafere taşıyan da üstten alta çelikleşmiş bir irade ve disiplinle müca-

dele eden bu yapıdır. Devrimci teorinin ışığında yol alan Bolşevik Parti, devrimci taktik ve pratikle sınıf hareketine öncülük etmeyi başarmıştır.

1905 DEVRİMİ VE BOLŞEVİKLER

Tarihsel eşiklerde Bolşeviklerin sergiledikleri devrimci taktiklere daha yakından bakmak gerekirse, bu eşiklerden biri 1905 Devrimi'dir. Zira 1917'ye uzanan süreç bu devrimin zemini üzerinde yükselmiştir. Yükselen işçi sınıfı hareketini kontrol altında tutmak için çarlık polisinin denetiminde Zubatovizm diye bilinen bir akımın kurduğu işçi dernekleri eliyle hareket ehlileştirilmek istendi. Fakat bu dernekler işçi sınıfının örgütlediği ve grevler örgütlediği zemine çevrildi.

1905 Devrimi'nin fitilini ateşleyen bu derneklerden biri olan "Rus Fabrika ve Atölye İşçileri Meclisi" oldu. Sonradan polis ajanı olduğu anlaşılan papaz Gapon önderliğindeki bu meclis üyesi olan dört işçi önderinin işe geri alınmasını talep eder. Bu taleple başlayan eylem yayılır, diğer fabrikalardan işçilerin de katılımıyla talepler genişler. İşçi önderlerinin işe iade taleplerinin yanı sıra, işçi sınıfının güncel talepleri de yükseltilmeye başlar.

Papaz Gapon'un etkisiyle bazı ekonomik taleplerle başlayan eylem, dönemin komünistleri olan sosyal demokrat örgütlerin müdahalesiyle siyasal bir karakter kazanır. 3 Ocak'ta başlayan Putilov grevi 7 Ocak'ta tüm Petersburg'a yayılır, 9 Ocak'ta ise 200 bin Petersburg işçisi Gapon önderliğinde dilekçelerini çara iletmek üzere yürüyüş gerçekleştirir. çarın sessiz yürüyüşe cevabı ise katliam olur. Dilekçeyi kabul etmeyen çar, kitlelerin üzerine ateş edilmesi emrini verdi. Bin işçinin katledildiği, iki bin işçinin ise yaralandığı Kanlı Pazar olayı 1905 Devrimi'ni alevlendirir.

Lenin, Kanlı Pazar'ı değerlendiren ilk yazısında "9 Ocak 1905, proletaryanın engin devrimci enerji hazinesini tamamen ortaya çıkardı" derken, aynı zamanda "sosyal demokrat örgütün kesin yetersizliğini" de ortaya çıkardığına dikkat çekiyordu.

Lenin'in tanımladığı çelikleşmiş bir

Lenin'in şanlı tarihi Devrimlerine yol gösteriyor

partinin yeni doğduğu anda gelişen bu devrimci süreç, sosyal demokratlar özelinde Bolşevikler tarafından tam anlamıyla yönetilemedi. 1905'te ilk defa ortaya çıkan Sovyetlerin "iktidar biçimi" olma özelliği Sovyetler içinde egemen olan Menşeviklerce kavranamadı. Partinin Bolşevik birimlerince de bilince çıkarılmayan bu misyon Lenin tarafından öne çıkarıldı. Lenin, Sovyetlerin proletaryanın yeni bir örgütlenme biçimi olmasının ötesinde geleceğin iktidar biçimi olduğunu vurguladı. Sosyal demokratlar içinde geç de olsa Sovyetlere ve yeni kurulmaya başlanan sendikalara karşı var olan yargılar kırılarak devrime müdahale edilmiş, Lenin önderliğindeki Bolşevikler bu tarihsel kesitten önemli dersler çıkarmayı başarmış ve 1905'in birikimiyle 1917'ye yürümüşlerdir.

DUMA TARTIŞMALAR VE BOLŞEVİZM

1905-1907 devrim yıllarında Bolşevikler özellikle genç işçi kadrolar kazanarak güçlenirken fabrikalarda kurulan parti hücreleri yaygınlaştı. 1905 Devrimi'nin basıncıyla çar tarafından ortaya atılan Buligin Duması'na karşı Lenin önderliğinde Bolşevikler aktif boykot örgütlediler. Lenin aktif boykot sloganının "ayaklanma" olduğunu vurgulayarak, devrimci sürecin en sert aşamasında kitleleri anayasal hayallere karşı uyarıyordu. Devrimci dalganın hız kestiği Haziran 1906 seçimlerinde ise Lenin, bazı Bolşeviklerin muhalefetine rağmen Duma seçimlerine katılma çağrısı yaptı. 21-23 Temmuz 1907'de Finlandiya'da gerçekleşen RSDİP'in üçüncü konferansında sunduğu boykota karşı karar tasarısında Lenin şöyle diyordu; "(1) Rus devriminin deneyiminin gösterdiği gibi aktif boykot, ancak yaygın, evrensel ve devrimin sürekli yükselişi ve bunun silahlı ayaklanmaya dönüşme koşullarında ve ancak eski rejimin ilk temsilciler meclisini toplamasının doğurduğu anayasal hayallere karşı mücadelenin ideolojik amaçları bağlamında Sosyal Demokratların doğru taktiğidir; (2) Bu koşulların olmadığı hallerde, İkinci Duma'da olduğu gibi devrimci Sosyal Demokratların doğru taktiği seçimlere katılmaktır."

Yıllar sonra yaptığı bir değerlendir-

mede Lenin, o dönemdeki güçler dengesinin Bolşeviklerin kitleesel ve devrimci mücadeleyi yükseltmelerini olanaksız kıldığını belirtir ve Duma gibi bir "domuz ağılı"nda çalışmak zorunda olduklarını ifade eder. Her koşulda devrim hedefine odaklanarak devrimci taktiklerini geliştiren Bolşevizm, Duma tartışmaları ile çok önemli bir özelliği özümsemiş oldu. Lenin'in pek çok yerde belirttiği gibi, her bir sorun her zaman somut bir biçimde ve somut siyasal koşullarla bağlı içinde ele alındı.

Devrimci dogmalarla değil, devrimci teoriyi yaşamın pratiği ile devrim stratejisi çerçevesinde buluşturarak hareket eden Lenin'le Bolşevikler, bu sayede partinin önüne çıkan 1907-10 gericilik yıllarında ve özellikle 1917 Şubat-Ekim arası dönemde devrimci taktiği ustaca uygulamayı başaracaklardı.

EMPERYALİST SAVAŞ, 2. ENTERNASYONAL VE BOLŞEVİKLER

Devrim yıllarında sola kayan Menşevikler gericilik yıllarında hızla sağa savrulmuş, Bolşevik Parti içinde ise aşırı solcu hizipler baş göstermişti. İlegal partiyi legal çalışmanın "yardımcısı" ilan eden Menşeviklere karşı legal çalışmanın illegal partinin faaliyet alanını genişletme amacını taşıyan bir yan öge olduğunu savunan Lenin, aşırı solcu hiziplere karşı verdiği güçlü mücadelede devrimci taktiğin esaslarını vurguluyordu. Bolşevikler gericilik yıllarının yarattığı sağ ve sol savrulmalara karşı verdikleri mücadeleyi uluslararası alanda da yürütmek durumunda kaldılar. Ancak ondan önce belirtmek gerekir ki, Menşeviklerle nihai bölünme 1912'de gerçekleşiyor ve aşırı sol sapmaların etkisi Bolşevikler arasında kırılıyordu.

1912-1914 yılları arasında Çarlık Rusya'sında sınıf hareketi yükselişe geçiyor. 6 bin işçinin greve çıktığı Lena'daki altın madenine saldıran jandarmanın 4 Nisan 1912'de 500 işçiyi katletmesi, sınıf hareketine büyük bir ivme kazandırdı. Sürece etkili bir şekilde müdahale eden Bolşevikler *Pravda* gazetesini yayınlarken, on binlerce öncü işçiye ulaşmayı başardılar. Duma'daki Bolşevik milletvekillerinin de

katkılarıyla yayınlanan *Pravda*, 1917 Şubat ve Ekim devrimlerinde kritik bir rol oynayan öncü işçi kuşağının bilinçlendirilip Bolşevik çizgiye kazanılmasına zemin hazırladı.

1914'te başlayan emperyalist paylaşım savaşı çarlığın imdadına yetişse de sonunu da hazırladı. Zira üç yıl süren savaş, çarlığı yıkan Şubat Devrimi'nin koşullarını olgunlaştırdı. Emperyalist savaş koşullarında yoğun baskılara maruz kalan Bolşevikler, sosyal şovenizme teslim olan 2. Enternasyonal'i mahkum ederek, proletarya enternasyonalizmine çubuğu büktiler. İşçi sınıfına ihanet eden dönemleri Karl Kautsky şahsında mahkum eden Lenin, savaşın emperyalist karakterini ortaya sererek, "*Bugün, emperyalist savaşın bir iç savaşa dönüştürülmesi doğru olan yegane proleter slogandır*" diyordu.

Emperyalist savaş koşullarında da sınıf mücadelesinin silahlarını Rus kapitalizmine çeviren Bolşevikler, kitlelerin taleplerini ilmek ilmek örgütlediler. Emperyalist savaşla birlikte hüküm süren insan kıyımı, sefalet, açlık ve kıtlık emekçiler için "ekmek" talebini, savaşın ağır bilançosu ise askerler için "barış" talebini yakıcı hale getirdi. Kitlelerin taleplerini bayraklaştıran ve onları devrimci mücadeleye kazanan Bolşevikler, devrimci taktik konusunda 1905 Devrimi ve sonrasında yarattıkları deneyimlere de yaslanarak, savaş yıllarında da kitlelerle bağlarını güçlendirdiler. Savaş Sanayi Komiteleri adı verilen ve işçi sınıfını savaşa yedeklemenin aracı olarak kurgulanan araçlar dahi Bolşeviklerin çalışma alanları oldu. Emperyalist savaşa karşı proletarya enternasyonalizmine vurgu yapan Bolşevikler, "savaşa karşı iç savaş" sloganını buldukları tüm alanlarda yaygınlaştırarak, Ekim'e giden yolu açmayı başarabildiler.

ŞUBAT-EKİM 1917 VE BOLŞEVİKLER

Savaş yıllarında Rusya'da çarlık ciddi bir krizle karşı karşıya idi. Dört farklı başbakan, beş içişleri bakanı, dört tarım bakanı ve üç savaş bakanı değiştirmek zorunda kalan egemenler yönetememe krizine yuvarlandılar. Kitleler ise "barış, ekmeğe ve özgürlüğe" taleplerini yükseltiyor, bu uğurda grevler, ayaklanmalar baş-

gösteriyordu. Büyük öfke, Şubat 1917'de Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde patladı. 23 Şubat'ta başlayan ayaklanma 26 Şubat'ta çarın kitlelerin üzerine ateş etme emri vermesi ile orduya sıçradı. "Ekmek" talep eden kitlelerin üzerine ateş etmeyi reddeden askerler emperyalist savaş karşısında "barış" talebiyle kitlelerle birleşti. 28 Şubat'ta, yüzlerce yıldan beri egemen olan çarlık tarihin çöplüğünde yerini almıştı.

Henüz Şubat Devrimi zafere ulaşmadan 24 Şubat akşamı Petrograd fabrikalarında işçi vekilleri Sovyeti için seçimler yapıldı. Sovyetler hızla yaygınlaştı ve iktidar gücü olarak ortaya çıktı. Ne var ki, Sovyetlerde etkin olan Menşeviklerle Sosyalist Devrimciler (eski Narodnikler), iktidarı burjuvaziye vermek için her yolu denediler. Sonunda "razı" olan burjuvazi, Geçici Hükümet eliyle iktidara ortak oldu.

Lenin ise Nisan ayı başlarında kaleme aldığı "Devrimimizde proletaryanın görevleri" adlı broşürde, "*İkili iktidar, devrimin gelişim sürecinde yalnızca bir geçiş aşamasını ifade eder; devrim ise, sıradan bir burjuva demokratik devrimin ötesine geçmiş, ancak henüz proletarya ile köylülüğün 'saf' diktatörlüğüne ulaşmamış bir aşamadır*" saptamasını yaparak yeni göreve işaret etti. Nitekim sürgünden dönerek Rusya'ya adım attığı Finlandiya tren istasyonunda "*Tüm iktidar Sovyetlere!*" şiarını yükseltiyordu.

İlk adımda şiarını yükselten Lenin, Bolşevik önderleri yeni çizgiye kazanmak için de mücadele etti. Nisan Tezleri ile Sovyetlerin neden iktidarı alması gerektiğini, sürecin sosyalist devrime doğru aktığını, Bolşeviklerin bundan sonraki tarihsel görevlerinin bu devrimi örgütlemek ve önderlik etmek olduğunu açıklayacaktı. Bir kez daha devrimci dogmalarla değil somut koşullara göre hareket eden Lenin, ikili iktidar koşullarında temel görevin devrimi sürdürmek olduğu konusunda partiyi ikna etti ve Bolşevikler kısa bir bocalamanın ardından Ekim Devrimi'ne giden süreci örgütlediler.

Kitlelerin Haziran-Temmuz günlerinde yenilgiye mahkum olan ayaklanmasını önleyen Bolşevikler, adım adım Sovyetler içinde güçlendiler. Emperyalistlerle işbir-

liği yapan general Kornilov'un karşı-devrimci darbe girişimi püskürtülürken, Kerenski hükümeti Bolşeviklere karşı sürekliliğini sürdürdü. Lenin illegaliteye geçmek zorunda kaldı, Bolşeviklere katılan Troçki, Kamenev ve diğer liderlerin bir kısmı ile bazı ileri kadrolar ise tutuklandı. Tüm baskı ve karalama kampanyasına rağmen Bolşevikler işçi sınıfının bilinç, örgütlenme, eylem düzeyini yükseltmeyi başardılar. Kitlelere kendi çıkarlarının anlatılması ve duygularına siyasal biçimler verilmesi hedefi ile devrimci taktikler Ekim ayına kadar ustaca uygulandı. Kitlelerin taleplerini en yalın haliyle formüle eden Bolşevikler devrime giden süreçte Geçici Hükümet'in sınıfsal karakterini gözler önüne sererek burjuvazinin kitlelerin taleplerine yanıt veremeyeceğini gösterdiler. Nitekim tarih Bolşevikleri doğruladı ve kitleler Bolşevik sloganlarının doğruluğunu kendi deneyimleri ile test ettiler. Bu sayede işçi, asker ve köylüler partinin bayrağı altında toplandılar. Barış, ekmek ve toprak talebinin ancak devrimci Bolşevik çizgi etrafında birleşerek kazanılabileceğini gören işçi sınıfıyla emekçiler, Ekim Devrimi'ne aktif şekilde katıldılar. Talepleri, enerjileri, yaratıcılıkları ve militanlıklarıyla devrimin öznesi oldular.

Kuşkusuz ki, tarihte ender rastlanan Şubat-Ekim döneminin pek çok açıdan ayrıca incelenmesi gerekir. Şimdilik şu kadarını diyebiliriz ki, bu süreçte Geçici Hükümet'in savaş çığırıklığına karşı baş gösteren kitlesel eylemler, 10-18 Haziran ve 3-4 Temmuz olayları, gericiğin artması, Kornilov darbesi gibi fırtınalı dönemlerde Lenin önderliğinde Bolşevikler ayaklanma için işçi sınıfının güç toplamasını örgütlediler ve doğru zaman geldiğinde ayaklanmayı başlattılar. 7 Kasım'da Kışık Saray'ın ele geçirilmesi ile Ekim Devrimi zafere ulaşmış ve işçi sınıfı 71 günlük Paris Komünü deneyiminin ardından tarihte yeni bir dönemin kapılarını açmıştır.

"BUZ KIRILMIŞ, YOL AÇILMIŞTIR"

Sovyetler Birliği dağılmış olması rağmen Ekim Devrimi bugün hâlâ emperyalist-kapitalist güçlere korku salmaya devam ediyor. 100 yıl sonra Marksizm-Leninizm öğretisinin taşıyıcısı olarak dostun düşmanın gözleri önünde tüm ihtişamı ile duruyor. Burjuva ideolojileri tarafından kapitalizmin ebediliği ilan edilse de, reformist cenah "21. yüzyılın değişen koşulları" argümanına sarılarak devrim kaçınılması yaparak korkularına yenilse de, Ekim Devrimi buzu kırıp yolu açmıştır. Türkiye'nin, Ortadoğu'nun, dünyanın işçi ve emekçilerinin gerçek kurtuluşu da ancak Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan yürüyebildiklerinde gerçekleşecektir. Bundan dolayı Ekim Devrimi sömürü, baskı ve tiranlardan arınmış sosyalist bir dünya uğruna mücadele eden bütün samimi devrimcilerin yoluna ışık tutuyor.

"Örgütlü mücadele rotamız olmalı!"

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları sözcüsü ile artan gericiğin güncel somut örnekleri üzerine konuştuk. Gerici-faşist baskılara karşı mücadeleyi nasıl büyütebileceğimiz üzerine sohbet ettik...

- Siyasal gericilik, toplumu baskı altına alıyor ve attıkları her adımda kadınları hedef alıyor. İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Sermaye sınıfı ve devleti, dine dört elle sarılmış durumda. Nedir dinin bu kadar öne çıktığı, her şeye dair sözün neredeyse dini temsilcilikler üzerinden ifadelendirilmesinin nedeni? Çok basit bir cevabı var. Daha kolay sömürmek, sömürülerini katmerleştirmek ve bunu da insanların inançlarının arkasına sığınarak normalleştirmek. Olanla yetindirmek, yaşamın daha da kötüye gittiğinde durumu kabullendirmek. Denetim altında tutmak...

Son 15 yılda, AKP iktidarı dönemi boyunca tüm bunların en akıl almaz şekilde yaşandığını görüyoruz. Hele son bir yılda, OHAL kılıfı ile her şeyi pervasızca yapıyorlar. Ne kadar güdük olsa da kazanılmış haklar elden gidiyor, kadına yönelik gerici bakış açısı gün be gün toplumu zehirliyor.

Bu toplumdaki her kadın iliklerine kadar gericiğin etkilerini yaşıyor. Kadın için rahat bir nefes almak da, yaşamak da zor. Gerçekten yaşam hakkı yok gibi. Kadın cinayetleri, iş cinayetleri, tecavüz,

taciz, iş kazaları, meslek hastalıkları... Giyim, dolaşma vb. şeylere dair yaşananlar... Toplu taşıma araçlarından sokaklara, kadınların giyimine karışma hakkını kendinde gören, hatta rahatsız olduğunu ifade edip saldıranlarla karşılaşılıyor. Müftülüğe evlenme hakkı verilmesini gündemleştiriyorlar. Babanın çocuğuna şehvet duyması normalleştiriliyor. Çocuk istismarcısı, tecavüzcü Ensar ile MEB anlaşma yapıyor, halk eğitim merkezlerinin bir kısmı Ensar'ın denetimine bırakılıyor. Fabrikalarda tacizler, tecavüz girişimleri yaşanıyor. Saldırıya maruz kalanın, saldırganlığa ses çıkaranların işten atıldığı, saldırganın korunduğu bir sonuç ortaya çıkıyor. Daha nice olaylar...

- Tüm bunların karşısında nasıl bir mücadele öneriyorsunuz?

- Kadınlar aslında tepkili, son yıllarda ileri kesimleri de hareketli. AKP eliyle gericilik kadınlar üzerinden şekillendirilmeye çalışılıyor, kadınların bir kısmı gericiğin etkilerine öfkeli. Yasalar çıkarken, tecavüzler, kadın cinayetleri yaşanırken kadınlar sokağın sesini hep yükseltiyor.

Elbette biatkar, nasıl kazanılır diye kaygı duyan kesimler de var. Gericiğin etkisinde olan kadınların özellikle çalışanları, çalışma yaşamında birçok sorun ile karşı karşıya. Bu kadınlara dokununca inanın bin ah işitiliyor. Farklı tepki alanlarını keşiftirmeyi düşünmemiz gerekiyor bir yanıla. Düşük ücretle ve güvencesiz çalıştırılan işçilerle KHK'lar ile işine son verilen kamu emekçilerinin sorunları-

nın kaynağının aynı olduğunu anlatabilmeliyiz örneğin. Yine emekçilere, gerici 4+4+4 uygulaması ile çocuğunu çocuk işçiliğe, çocuk gelinliğe sürükleyen zihniyetin, müftülere nikah kıyma yetkisi veren zihniyetle bir ve aynı olduğunu, tüm bunların gerisinde sermaye düzeninin yer aldığını gösterebilmek gerekiyor.

Otobüste şortlu kadına tekme atan, minibüsteki genç kadına tokat atan, kadın cinayeti işleyen ile iş yerinde tecavüz girişiminde bulunan, tacizin her türlüünü uygulayanın aynı zihniyette beslendiğini iyi kavratmak lazım.

Tüm bu yaşananlara karşı tepki oluştuğunu biliyoruz, ama bazı tepkiler kendi alanlarında kalabiliyor ve birbirlerinden kopuk duran hareketlilikler ortaya çıkabiliyor. Kısacası, kadınların yaşadığı sorunların gerçek sorumlusu olan düzeni ve düzenin sözcülerini hedefe koyarak toplumun çeşitli kesimlerinde biriken öfkeyi birleştirmemiz gerekiyor.

- Kadınlara bir çağrınız var mı?

- Yaşamın her alanında sorunlarla karşı karşıya kalanlar ve katmerlisini yaşayanlar olarak örgütlü mücadele rotamız olmalı. Bugün her zamankinden çok örgütlü durmaya ihtiyacımız var. Kadınlar için eşit ve özgür bir toplumun adımlarını sıklaştırmalı, yan yana gelerek işçi-emekçi kadınları kazanmanın yeni yollarını bulmak için seferber olmalıyız. Güneşli, güzel günlere olan inancımızla herkesi selamlıyoruz.

OHAL varsa direniş de var!

OHAL dönemini çok yönlü değerlendiren AKP iktidarı gerici bir toplum inşasında da bir hayli yol kat etti. Müftülere nikâh kıyım yetkisi verme, eğitim müfredatının dinselleştirilmesi vb. uygulamalar ile bu yolda hızlı adımlar atıyorlar. Bu adımları atarken oldukça kindar bir dille hareket ediyorlar. Toplumu bu ekseninde kutuplaştırarak laikliği savunanları en çok da kadınlar üzerinden hedef haline getiriyorlar. Devletin en üst katından söylenen bu gerici ve kindar dilin, tehditkâr tavırların toplumda yankısı ise daha fazla şiddet oluyor. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, OHAL koşullarında artan kadın cinayetlerinin yanı sıra, cinayetlerin işleniş biçiminde de bir değişiklik yaşandığına dikkat çekerek; 'Kadınlar işkence ile öldürülüyor' diyor. Eziyet ederek öldürme vakalarında artış olduğunu belirtiyor. 18 yaşında evlendiğinden bu yana 17 senedir sürekli şiddet gören, en son 5 ay önce parmakları ve elleri bağlanarak vücuduna elektrik verilen Gülfidan Sepil örneğinde olduğu gibi. Gülfidan, gördüğü işkence nedeniyle el ve ayaklarındaki 11 parmağını kaybetti.

OHAL bilançosuna bakıldığında son bir buçuk yılda, kadın cinayetlerinin sayısının 500'ü aştığı görülmektedir. Bu dönemde 365 kız çocuğunun cinsel istismara uğradığı, yurtlar ve okullarda cinsel istismar olaylarının yüzde 59 oranında yaşandığı belirtiliyor. Cinsel istismarda mağdur çocukları korumaya yönelik olan Çocuk İzleme Merkezleri 15 Temmuz sonrası 'personel yetersizliği' nedeniyle işlevsiz hale getirildi. Öte yandan, şiddet gördükleri için yetkili kurumlara başvuru-

ran kadınlar önceki döneme göre daha dikkat çekici şekilde elleri boş dönüyor.

OHAL dönemiyle birlikte yaşamın her alanında kadınlar çeşitli sorunlarla karşı karşıya kaldı. 25 bini aşkın kadın emekçi, KHK ihraçlarıyla işlerinden edildi. Kadınların yaşama tekrar tutunma koşullarının ataerkil bir düzende ne denli zor olduğu ortadadır. OHAL fırsatıyla, kayyım atanmış belediyelerin kadın merkezleri, sığınma evleri, meslek edindirme kursları kapatıldı. Van Büyükşehir Belediyesi'ne atanan kayyımın, kadın otobüs şoförü çalıştırılması uygulamasını ortadan kaldırması AKP gericiliğinin icraatlarındaki zihniyeti özetlemektedir.

OHAL ile birlikte artan baskı ve devlet terörü hapsanelerde de fazlasıyla hissedildi. 15 Temmuz öncesi ile şimdiki süreç arasında kadın tutukluların sayısının 3 kat arttığı belirtiliyor. 528 çocuk ise annesiyle birlikte cezaevinde bulunuyor. Kadınların cezaevlerindeki yaşam koşulları daha da kötüleşiyor. Kadınların erkek görevlilerce muayene edilmesi, telefon görüşmesine giderken giyilen kıyafetlere müdahale edilmesi, Tarsus Cezaevi'nde ailelerin yakınlarına yolladıkları kıyafetlerin "açık" olduğu gerekçesiyle verilmesi, "şort giymeniz uygun değil" denilerek keyfi yaptırımlar uygulanması vb. örnekler bunlardan bazılarıdır. Zorunlu sevk uygulamaları, tecrit, çıplak arama, sağlık ihlalleri, aile görüşmelerine getirilen engellemeler de sıklıkla yaşanmaktadır. OHAL saldırıları muhalif basını da hedef almış, kadın gazeteciler gözaltı-tutuklama terörüne maruz kalmıştır.

Tüm bunlar yaşanırken, direniş de

boy göstermiştir. OHAL baskılarına, yasaklarına karşı direnilmiştir.

Örnekler çoktur ve çoğaltılmayı beklemekteyiz: Ankara Yüksel'de "işimi geri istiyorum" diyerek direnişe ve açlık grevine başlayan, sonrasında tutuklanan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, yine "işimizi geri istiyoruz" ve "Nuriye ve Semih'e özgürlük" diyerek açlık grevine başlayan Esra Özkan Özakça...

Yüksel Direnişi Ailesi olarak direnişten taviz vermeyen, her gün gözaltına alınan, ev hapsinde tutulan emekçiler... KHK'lara ve ihraçlara karşı birçok meydana direnişi sürdüren kamu emekçileri... Sömürüye, tacize karşı direnen Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin... Doğayı ve yaşam alanlarını korumak için yol kesen Çanakkale'de ve Kütahya'daki emekçi kadınlar... Direnmekten hiçbir zaman geri durmayan, OHAL baskılarının katmerlisini yaşayan Kürt kadınları... HDP'nin başlattığı "adalet ve vicdan" nöbetlerine katılan, nöbet boyunca kurulan bariyerlere ve nöbete yönelik şiddete direnen kadınlar... "Kadın Soykırımını Durduracağız Yaşamı Özgürleştireceğiz" kampanyasının startını Batman'dan veren Kürt kadınları... "Kıyafetime karışma" diyerek çeşitli illerde eylemler düzenleyen kadınlar... Adalet isteyen, hak hukuk isteyen kadınlar...

AKP gericiliğinin temsilcileri istedikleri kadar OHAL baskılarına, yasaklarına sığınsınlar. Toplumsal muhalefetin farklı kesimleri çeşitli biçimlerde boyun eğmeyi değil, direnişi seçiyor. Ve bu direnişlerde kadın emekçiler en önlere olmaya devam ediyor.

Türk Metal kadın işçilere sadece ayak bağıdır!

Türk Metal Sendikası 2017-2019 TİS taslağını açıkladı. İş kolunda en çok üyeye sahip, dolayısıyla metal iş kolunda sendikalı kadın işçilerin önemli bir oranını tutan bir "sendika" Türk Metal. Kadın işçiler için ne istemiş peki? Taslakta ne var ki, kadın üyelerine de ne istesin diye düşünmemek mümkün değil. Türk Metal'i biliyoruz elbette. Bir önceki sözleşme sürecinin ardından Metal Fırtına kopmasaydı, kendini aklama derdinde olmasa idi, açıklanan düzeyde bir taslak bile göremeyecektik.

Kadın işçiler olarak yaşanan tüm sorunları iliğimize kadar hissetmekle birlikte bir de kadın olmaktan kaynaklı yaşadıklarımız var. Metal iş kolunda kadın işçi sayısının artması, bazı şirketlerin ise sayıyı yükseltmeyi kampanyalara dönüştürmesinin arkasında yatan nedenlerden biri; kadınları daha itaatkâr ve ucuzun da ucuzu iş gücü olarak görmeleridir. Metal TİS'leri sürecinde Türk Metal'in ortaya ne koyduğu değil bizim ne istediğimiz önemli. Taleplerimizi genişletmek için sesimizi daha da yükseltmekten, mücadele etmekten geri durmamalıyız. Bir önceki sözleşme sürecinde Bursa'dan dalga dalga yayılan mücadelenin ardından yapılacak ilk sözleşmede Türk Metal'in her zamanki gibi davranmasına izin vermeyelim. Eğer ki ayağımıza bağ olmasa sökülüp atmasını bilelim!

Kadın metal işçileri olarak asla vazgeçmememiz gereken taleplerimiz ise şunlar;

- * Güvencesiz ve esnek çalışmanın her türlü biçimi yasaklanmalıdır!
- * Eşit işe eşit ücret ödenmelidir!
- * Kıdem tazminatı hakkımız -en azından verili haliyle- sözleşme ile güvenceye alınmalıdır!
- * Hafta sonu tatili Pazar (veya Cumartesi-Pazar) olarak sözleşmeye geçmelidir!
- * Kadın işçilerin; kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalışması yasaklanmalıdır.
- * Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin olmalıdır!
- * Nitelikli, ücretsiz kreş ve çocuk bakımı sağlanmalıdır!
- * Regl dönemlerinde kadın işçilere ücretli izin verilmelidir!
- * Mobbing son bulmalıdır!
- * Teknik nedenlerle gerekli işler dışında gece çalışması yasaklanmalıdır!
- * 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, ücretli izin günü olmalıdır!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Okul parası kazanmak için çalışıyor, dövülüyor, öl(dürül)üyoruz...

Eğitim hem kapitalistler için bir kâr kapısı olarak, hem de kapitalist sistemin geleceği için önemli bir yerde duruyor. İşçi ve emekçileri azgınca sömüren burjuvazi işçi ve emekçilerin çocuklarını da okumak için simit satmaya, ayakkabı boyamaya, tarlada, inşaatta, fabrikada çalışmaya zorluyor.

Geçtiğimiz günlerde Eminönü-Adalar vapurunda simit satan 16 yaşındaki Alican Kaya vapurdaki özel güvenlikçiler tarafından darp edilmiş, yine aynı kişilerce olayın görüntüleri çekilmiş ve sosyal medya hesaplarında paylaşılmıştı. Alican yaşananların ardından yaptığı açıklamada okumak için beş yıldır simit sattığını söyledi. Alican'ı darp edenleri işten çıkardığını açıklayan İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB), sözde kamu vicdanını rahatlatmış(!) Oysa her gün Alican'ın yaşadıklarına benzer, hatta daha ölümcül olaylar yaşamakta işçi ve emekçi çocukları. Alican'ı darp edenler kadar onu okumak için çalışmak zorunda bırakanlarla da yüzleşmek gerekir. 16'sında Alican okumak için simit satarken darp ediliyor, 13 yaşındaki Ahmet okumak için çalıştığı imalathanede pres makinesine sıkışarak can veriyor, 14 yaşındaki Barış okumak için çalıştığı inşaatta ölüyor. Aladağ'da 11 çocuk okumak için tarikat yurdunda kalmaya mahkum ediliyor ve yanarak katlediliyor. Sayıları yüzleri, binleri bulacak kadar çok sayıda çocuk ve genç, kapitalist sömürü düzeninde okumak için bu sona mahkum ediliyor.

Eğitim hem kapitalistler için bir kâr kapısı olarak, hem de kapitalist sistemin geleceği için önemli bir yerde duruyor.

İşçi ve emekçileri azgınca sömüren burjuvazi işçi ve emekçilerin çocuklarını da okumak için simit satmaya, ayakkabı boyamaya, tarlada, inşaatta, fabrikada çalışmaya zorluyor. Çocuk işçiliğini meşrulaştıran sermaye devleti, onları aynı zamanda ucuz ve güvencesiz iş gücü olarak patronların hizmetine sunuyor.

Kapitalist sistemin eğitim alanına kâr kapısı olarak baktığı gerçek. Ama öte yandan eğitimin niteliği de burjuvazinin ihtiyaçlarına göre şekilleniyor. Bu yönüyle eğitim gün geçtikçe dinci-gerici bir niteliğe kavuşuyor. Her okul imam hatipe çevriliyor. Eğitim kurumları Ensar Vakfı gibi dinci gerici vakıflarla işbirliği protokolleri imzalıyor. Bir yandan da sermayedarlar ile anlaşarak sermayenin istekleri doğrultusunda mesleki eğitime ağırlık veriliyor. Her OSB'ye bir meslek koleji açarak sermayenin ihtiyaçlarına cevap verecek okullar kuruluyor.

Eğitim alanında yapılan hiçbir düzenleme toplumun ihtiyaçlarına göre belirlenmez kapitalist sistemde. Bütün saydığımız örnekler bunu bir kere daha kanıtıyor. Üstelik bu niteliksiz, dinci-gerici, anti-bilimsel eğitime ulaşmak bile işçi ve emekçi çocukları için zor, hatta imkansız olabiliyor. Asgari ücrete mahkum edilen emekçiler en temel yaşamsal

ihtiyaçlarını karşılayamazken çocuklarını da okutamıyorlar. Okulun, okul gereçlerinin, yemeğin, barınmanın ve ulaşımın paralı olduğunu düşünenecek olursak, işçi ve emekçilere paranız yoksa çocuğunuzu okutmayın deniyor. Ya da bütün bunların alternatifi olan tarikat okul ve yurtları adres gösteriliyor. Geçtiğimiz yıllarda bir gencin dershane taksitlerini ödeyemediği için hapse giren annesinin ardından intihar ettiğini hatırlayacaksınız. Eğitim kurumlarını birer ticarethane, öğrencileri de müşteri olarak gören bu sistem böyle birçok ölümün daha faili olacaktır. Bu sistemin vereceği niteliksiz eğitim bile satılıktır, pazarın büyük ve önemli bir parçasıdır. Öyle ki, parasız eğitim talebi için pankart açan üniversiteliler 10 yıla yakın zindanda tutulur, okullardan uzaklaştırılır ve atılır. Ancak parasız, bilimsel, laik, anadilde eğitim talebi Alicanlar, Ahmetler, Barışlar ve daha nice işçi, emekçi çocuğu solup gitmesin diye haykırılmaya devam edilecektir. Kapitalist sistemin sınırları bellidir, vereceği eğitimin niteliği de ortadadır. Bizler ise her yaşta eğitimin verildiği, parasız, bilimsel ve anadilde eğitimin olduğu, yani eğitimin toplumun ihtiyaçları doğrultusunda planlandığı bir sistem için mücadele edeceğiz.

i. v. gün

Protokol kapsamında okulda dini eğitim

Okulların kapanmasının ardından eğitim sisteminde üst üste yapılan değişiklikler ve yeni müfredatla eğitim dinsel gericilik ile harmanlanıyor. 8 Haziran'da Sosyal Etkinlikler Yönetmeliği'nde yapılan düzenleme ile vakıf ve kurumların doğrudan okullarda etkinlikler yapmasının önü açıldı. MEB'in bütçe harcamalarında önümüzdeki üç yıl için imam hatip liselerine fen liselerinin üç katı bütçe ayrılmasına karar verildi. Ayrıca imam hatip okulları için oluşturulan özel projeler finanse edildi. Müfredattan evrim konusu çıkarıldı, matematik ve fen derslerinin süreleri kısaltıldı. Özel eğitim kurumlarına kayıt olan her bir öğrenci için "destek" adı altında özel kuruluşlara milyonlarca TL peşkeş çekildi.

PROTOKOL KAPSAMINDA TÜGVA, OKULLARDA

Akademik-siyasal sorunlar karşısında liseli gençliğin mücadele geleceğine sahip olan İzmir'in en köklü liselerinden İzmir Atatürk Lisesi'nde MEB ve Türkiye Gençlik Vakfı (TÜGVA) arasında imzalanan bir protokol üzerinden gericilik kol geziyor.

"Medeniyet ve Değerler Protokolu" kapsamında vakıf, okulun 7 dersliğinde 1 Ağustos ile 11 Eylül 2017 tarihleri arasında dini dersler vermeye başladı. Ücretsiz olduğu kaydedilen ancak katılan öğrencilerden 150 TL talep edilen ve kız ve erkek öğrencilerin ayrı ayrı oturtulduğu derslerde nelerin işleneceğinden okul yönetimi haberdar. Ayrıca okul yönetimi dersliklerin protokol kapsamında verildiğini belirterek derslerin kimler tarafından verileceğinin kamuoyuyla paylaşılmasını da doğru bulmadıklarını ifade etti.

"İSLAM DIŞI BÜTÜN SİSTEMLER VE İDEOLOJİLER; KÖTÜ, ÇİRKİN VE ZALİMDİR"

Öte yandan, okulun konferans salonunda gerçekleşen ilk öğrenci toplantısında TÜGVA adına tanıtım bilgilendirmesinde bulunan kişi "Hak nedir, batıl nedir bilmek lazım. Hak İslam'dır. Hakkın bugünkü temsilcisi milli görüş hareketidir. Batıl ise, her şart altında ve her zaman yanlış olan şeydir. Kötü, çirkin ve zalim olandır. İslam dışı bütün sistemler ve ideolojilerdir" ifadelerini kullandı.

Mesleki Eğitim ve Mücadele Semineri sonuç bildirgesi

Mesleki eğitimin tarihsel gelişimini, Avrupa kapitalizminin bu alanda ulaştığı noktayı, Türk sermaye devletinin mesleki eğitim alanındaki hedeflerini, eğitimde strateji planını, sermayeyle eğitim kurumlarının imzaladığı mesleki eğitim protokollerini ve nihayetinde mesleki eğitim alanının taşıdığı mücadele dinamiklerini ortaya koyduğumuz, Sosyalist Ekim Devrimi'nin bütün bu tartışmalar ışığında güncel önemine işaret ettiğimiz bir seminer gerçekleştirdik.

Seminerimizde gündeme geldiği şekliyle şu sonuçlara ulaşılmıştır;

- Mesleki eğitim, Türk sermaye devletinin kuruluşundan itibaren önemsendiği ve sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirdiği bir alandır. Türkiye'de ucuz genç iş gücü ve lojistik, uluslararası rekabette başat rol oynamaktadır. Son dönemde strateji planları ve sermaye grupları ile imzalanan protokollerden de anlaşılacağı gibi sermaye devletinin mesleki eğitim alanlarına dönük adımları ucuz genç iş gücü imkanını kendi sınıfsal çıkarları adına en verimli hale getirmeyi amaçlamaktadır.

- Bu doğrultuda özellikle eğitimde strateji planında yer verilen Mesleki Eğitim Merkezleri (MEM) ve Mesleki Eğitim Kolejleri (MEK) sermayenin iş eğitimi adı altında ücretsiz iş gücüne ulaşabileceği alanlar olacaktır.

- Sermaye düzeni iş gücünün niteliğini daha geniş bir insan kitlesi üzerinden yükseltmeyi hedeflemektedir. Buradaki amacı insanları meslek sahibi yapmak, istihdam sağlamak değil tam tersine iş gücünün niteliğini yaygınlaştırarak niteliğin kendisini ucuzlatmaktır.

- Sermaye düzeni 300 OSB'de 300 MEK hedeflemekte, MEM'leri ise şimdiden yaygınlaştırmaya başlamaktadır.

Staj sürelerinin arttırılması; 1 gün okul 4-5 gün iş, 2 yıl okul 2 yıl staj vs. çeşitli varyasyonlarla yeni eğitim düzenlemelerinin gündemindedir. Gelecek beş yılda, sermaye devletinin kendi bakanlarının ağzından ifade ettiği şekliyle mesleki eğitim alanındaki hedefi ise mevcut öğrencilerin %70'inin bu alanlarda öğrenim görmesini sağlamaktır. Liselerde eğitim gören 5 milyon 691 bin 71 öğrencinin 3 milyon 980 bin 466'sı, yani yüzde 70'i resmi okullarda kayıtlı. Devlet liselerine kayıtlı bu öğrencilerin %70'i ise 2 milyon 780 binin üzerinde öğrenci demektir. Sermaye devletinin hedefi önümüzdeki beş yılın sonunda mesleki eğitim alanlarına bu rakamın da üzerinde öğrenci kaydetmek, staj ve iş eğitimi adı altında sayıları milyonları bulan bu gençleri 14-15 yaşlarından başlayarak ücretsiz şekilde sermayenin hizmetine sunmaktır. Bu durumun kendisi yüz binlerce yetişkin iş gücünün çalışma hayatının dışına itilmesine zemin hazırlayacaktır. İstihdam bir yana mesleki eğitim alanında atılan adımlar işsizlik ordusunu daha da büyütecektir. Ve son yıllarda patronların sistematik çalışma politikası haline gelen

kullan-at işçiliğinin önü daha da açılacaktır.

-Yine sermaye devletinin planlamaları içerisinde yer alan tematik liseler ise sermayenin özel nitelikli iş gücünü sağlayabileceği eğitim alanları olarak düşünülüyor. Bu liseler özel yetenek sınavları ile öğrenci alacak ve sayıları diğer MEM ve MEK'lere göre daha az olacaktır. Bu liselerle hedeflenen bir bölümde uzmanlaşmış iş gücünü yaratmaktır. Bu hedefe uygun olarak tematik liselerde 1 bölüm ve en fazla 3 dal zorunluluğu var. Tematik liselerde öğrenci sayıları da daha az olarak planlanmaktadır.

- Seminerimizde "Sınıf mücadelesi ve mesleki eğitim" başlığı altında sermayenin eğitim alanıyla kurduğu ilişkiler irdelenmiştir. Her büyük sermaye grubunun anlaşmalı olduğu meslek liseleri, meslek yüksekokulları ve mühendislik fakülteleri olduğu vurgulanmıştır. Mesleki Eğitim Kolejleri adı altında sermayeye bizzat verilen okul açma yetkisi ile birlikte, bu alanların sınıf mücadelesi açısından önemini arttırdığı vurgulanmıştır. Bu yönüyle, bir fabrikayı hedefleyen çalışma aynı zamanda onun protokol anlaşması kurduğu meslek lisesini, meslek yüksekokulunu

da hedeflemelidir. Mesleki eğitim alanlarına dönük çalışma sınıf çalışmasının bütünlüğü, toplam mücadelenin bütünlüğü içinde düşünülmelidir. Mesleki eğitim alanları sadece gençlik çalışmasının alanı değildir. Bugün endüstri meslek liselerinde son sınıf öğrencileri üç gün fabrikada, atölyede staj yapmakta iki gün okula gitmektedir. Yani haftanın üç gününü sınıf zemininde, iki gününü gençlik zemininde geçirmektedir. Yeni açılacak olan MEM ve MEK'ler ile beraber direkt OSB'lerin içinde, fabrika binalarına ek olarak meslek liseleri açılacaktır. Staj ve "iş eğitimi" süreleri arttırılacaktır. Alanın kendisini bu bütünlüğü içinde değerlendirmek ve buna uygun politikalar geliştirmek gerekmektedir.

-Seminerimizde "Gençlik mücadelesi ve mesleki eğitim" başlığı altında mesleki eğitim alanlarının sınıf mücadelesi için kadro rezervi olduğu ama bunun yanında gençlik hareketine sınıfsal müdahalenin de imkanlarını barındırdığı ortaya konmuştur. Özellikle meslek yüksekokulları üzerinden üniversite gençlik hareketine politik müdahalenin imkanları üzerinde durulmuş, meslek lisesi ve meslek yüksekokulu gençliğinin, gençlik içinde işçi sınıfının gündemlerine, mücadele taleplerine en yakın gençlik kesimi olduğu belirtilmiştir. Gençlik içinde işçi sınıfının kızıl bayrağını dalgalandırma iddiasında olan bir gençlik örgütünün tutması gereken öncelikli mevzinin meslek yüksekokulları ve meslek liseleri olduğu vurgulanmıştır.

-100. yılına girdiğimiz Sosyalist Ekim Devrimi'nin mesleki eğitim, nitelikli iş gücü; bilimsel, laik, nitelikli eğitim, istihdam gibi sorunlara nasıl çözümler getirdiği tartışılmıştır. Sermayenin değil bütün toplumun yararına bir eğitim sisteminin ancak Sosyalist İşçi-Emekçi Cumhuriyetinde kurulabileceği vurgulanmıştır.

Çocuk katili sermaye düzeni!

14 yaşındaki Samet ve 18 yaşındaki İdris, iş cinayetiyle katledildiler.

Samet Barış Aydın, Antep Nizip'te 14 yaşında bir çocuktur. Oyun çağındaki Samet arkadaşımız yaz tatillerinde 150 lira haftalık karşılığında bir su tesisatçısının yanında inşaatlarda çalışıyordu. Çalışıp okul harçlığını çıkartıyordu. Başka bir şansı yoktu. Okumak istiyorsa bu ülkedeki binlerce yoksul emekçi ailenin çocukları gibi yaşına bakmadan, sokaklarda cıvıldağan oyun seslerini duymadan, tatil nedir bilmeden çalışmak zorundaydı. Çalıştığı binada tadilat nedeniyle

yıkılan duvar Samet'in küçücük bedeninin üzerine yıkıldı.

İdris Güneş ise Samet'ten kilometrelerce uzakta, Niğde'de iş cinayetine kurban gitti. 18 yaşındaki İdris inşaatlarda çalışıyordu. Belki kalemını yeni bırakmıştı, lise üniforması asılıydı dolabında, belki de üniversite hayalleri kuruyordu. Çalıştığı inşaatın 5. katından beton zemine düştü İdris, dört gün hastanede yaşam mücadelesi verdi. 3 Haziran günü Samet ile aynı gün yaşamını yitirdi.

Samet ile İdris arasında kilometrelerce mesafe olsa da onlar aynı sınıfın,

işçi sınıfının çocuklarıdır. Belki aynı dili bile konuşmuyordu bu iki kardeşimiz, birbirlerini hiç görmeyeceklerdi, tanımayacaklardı ama onlar evlerindeki tencerelerde aynı yemeğin piştiği çocuklardı.

Bizler sıra arkadaşlarımızın stajlarda, iş cinayetlerinde katledilmesini istemiyoruz. Kardeşlerimizi üç kuruşa en tehlikeli, en güvenliksiz işlerde çalışmak zorunda bırakan sermaye düzenine karşı; Bugünün mücadelesini yarına bırakmayalım!

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın direnişi üzerine

Nuriye Gülmen-Semih Özakça'nın direnişine karşı izlediği politika, sermaye düzeninin sosyal mücadeleye beslediği sınıf kininin bir tezahürüdür. En açık biçimiyle işçi sınıfı ve emekçilerle Türk burjuvazisinin kıyasıya mücadelesinin şiddetinin göstergesidir. İki onurlu kamu emekçisinin "İşimizi istiyoruz" talebine karşı tahammülsüzlük, AKP iktidarı şahsında emperyalizm ve işbirlikçisi büyük burjuvazinin sınıfsal çıkarlarının yansımasıdır. Çünkü AKP iktidarı sermayenin bir kliğinin değil, tüm kesimleri ile tekkelci büyük burjuvazinin temsilcisidir ve buna uygun olarak hareket etmektedir.

Kamuya yönelik kapsamlı neo-liberal yıkım, "FETÖ'cülerini temizliyoruz" bahanesiyle kamu emekçilerinin örgütlülüklerini dağıtıp dirençlerini kırarak, tereyağından kıl çeker gibi uygulanmak istenmektedir. Eğitim ve sağlık başta olmak üzere temel hizmetlerde son noktası konmaya çalışılan ticarileştirme operasyonunu kamu çalışanlarını köleleştirme projesi tamamlamaktadır. Sözleşmeli, performans dayalı, grev ve toplu sözleşme hakkından yoksun, düşük ücretle çalıştırılan, sosyal hakları elinden alınmış bir kamu emekçisi prototipi yaratılmak istenmektedir. KESK üyesi 10 bin kamu emekçisinin tüm yasal yollarının önü tıkanarak ihraç edilmesi ve aynı nicelikte olmasa da DİSK Genel-İş üyesi belediye işçilerinin başta kayyım atanmışlar olmak üzere belediyelerde

işten çıkarılması vb. uygulamalar, rejim krizinin ya da tek adamın keyfi-kuralsız icraatlarının sınırlarını aşan türdendir. Öncü işçi-emekçiler başta olmak üzere tüm sınıf ve kitle hareketi öznelerinin hazırlıklarını, ittifaklarını ve mücadele araç-yöntemlerini buna uygun şekilde geliştirmeleri bu nedenle yaşamsaldır.

Türkiye kapitalizminin yaşadığı büyük ekonomik-sosyal sorunların çözümü eşyanın tabiatı gereği bir kez daha tırmandırılan baskı ve zorda aranmaktadır. Burjuva cumhuriyet temelleri atıldığından bugüne işçi-emekçilerin çıkarlarını temsil eden sol güçlere karşı büyük bir korku beslemektedir. Bu nedenle hak ve özgürlüklerini savunan kitleleri sınırsız

bir şiddetle ezerek, devrimci-sol güçleri ve komünistleri yok etmek geleneksel çizgisidir. Ancak Türk burjuvazisi ne yapsa yapsın, gücü ne bu topraklardaki dinamik sınıf mücadelesini ne de devrimci-sol damarı yok etmeye yetmiştir.

Bu doğrultuda dinci-gerici milliyetçi-şoven iktidar, başkanlık sistemi ile işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara sermayenin demir yumruğu misyonu ile kesintisiz bir şekilde saldırmaktadır. Haziran Direnişi ile dengeleri sarsılmış,

yalnızca 15 yıllık sermaye iktidarının dümeninde oturduğu dönemin değil, 94 yıllık burjuva cumhuriyet tarihinin deneyimlerine yaslanarak fiziki-ideolojik tüm aygıtlarını seferber etmektedir.

İşte bu nedenle gece yarısı hücrelerinden zor yoluyla çıkartılarak, havalandırmasız hastane hücrelerine kapatılarak sınırsız

yalnızca iki kamu emekçisinin iradesi değil, onların şahsında sınıf ve kitle hareketidir.

MHP'nin "Bir direniş hareketi yaratılmasına izin veremeyiz" söylemi de kökleşmiş bir sınıf kininin dışavurumudur. Keza sermaye düzeninin tüm kurumlarıyla direnişi terörize ederek yalnızlaştırmaya, tecrit etmeye çalışmasıyla ya da

direnin sahiplenilerek yaygınlaşmasına engel olmak için OHAL içinde OHAL ilan eden sokak yasaklarıyla yapılan, açık bir sınıf düşmanlığıdır.

Gerek dış güçlerin açıklamalarında gerekse de referandum sonrası şiddetlenen rejim krizinden çıkış için emperyalistlerin ve TÜSİAD'cı sermaye çevrelerinin yönlendirmesiyle CHP'nin başlatmış olduğu "adalet yürüyüşü"nde iki direnişçi kamu emekçisinin işe geri dönme taleplerinin kabul edilmesi yönlü beyanlarda bulunulması, kitlelerde biriken öfkenin yarattığı basıncın ürünüdür. Direnişin yaygınlaşması, kitleselleşmesinden duyulan endişenin dışavurumudur. CHP sermaye partisi olarak dün olduğu gibi bugün de toplumsal muhalefetin sözcüsü gibi hareket edip, sosyal mücadeleyi kontrol altına almaya çalışmaktadır. Nuriye Gülmen-Semih Özakça'nın işe geri dönme talebine ilişkin söylemleri de pratiği de bu misyona uygundur ve ikiyüzlüdür. Bizzat CHP'li belediyelerin patron olduğu iş yerlerinde başlayan direnişlerin "insanca yaşanabilecek ücret ve çalışma koşulları" ve "işe geri dönme" talepleri ile örgütleniyor olması bunun en açık göstergesidir.

Sermaye iktidarı OHAL ve KHK düzenine geçişle artık işçi ve emekçileri yasal cendereyle oyalamak anlamına gelen hukuki itiraz yollarını dahi kapatmış, OHAL komisyonlarını işletmeye dahi gönülsüz bir şekilde yeni başlamıştır. Hak-İş danışmanının kabine revizyonu ardından çalışma ve sosyal güvenlik bakanı yapılması da sınıf hareketinin çok daha sert

bir süreçle karşı karşıya kalacağına bir işarettir.

BU DAHA BAŞLANGIÇ, YENİ FIRTINALAR KAPIDA

Sosyal adaletsizlik, yoksulluk, büyüyen işsizlik, ağırlaşan sömürü tablosu OHAL ve KHK'ların cenderesinde işçi ve emekçileri eylemli direnişe yönlendirmiştir. Ekonomik-sosyal hakların ve esas olarak iş güvencesinin, 150 bini aşkın kamu emekçisinin gece KHK'ları ile göz açıp kapayıncaya kadar ihraç edilmesiyle yok edildiği bir süreçte Mısır-Tunus'taki halk isyanlarını tetikleyen dinamiklerin benzerinin toplumsal fay hatlarında biriktiği tartışmasıdır.

Yeni Haziranların sınıf hareketiyle geleceği öngörümüzü farklı toplumsal dinamiklerin bileşkesinden oluşan enerji ile gelişen hareketlilik doğrulamaktadır. Ki bu dinamikler, emperyalizme bağımlı ülkeler başta olmak üzere emperyalist metropollerde faşist, anti-demokratik yasalar, kapitalist yıkımın yarattığı geleceksizlik, polis şiddeti, ırkçı-milliyetçi göçmen karşıtı politikalar vb. sorunlar üzerinden hızla güçlenmektedir. Emperyalist-kapitalizmin çürümüş-kokuşmuş düzenine karşı biriken öfke yaygın grevler, sokak eylemleri, militan direnişler biçiminde, "daha fazla sömürü"ye karşı geniş çaplı sosyal mücadele dalgasına dönüşmüştür.

Şimdilik bu kitle hareketi örgütsüz, önderliksiz ve dağınık olmasına karşın, Tunus ve Mısır'daki halk isyanlarından

Nuriye Gülmen-Semih Özakça direnişinin kazanması sınıf ve kitle hareketinin gelişim seyri açısından kritik bir önemdedir. Sermaye diktatörlüğünün direnerek, fiili-meşru mücadele ile kazanma iradesine karşı açtığı savaşın nedeni budur.

bu yana emperyalist-kapitalizmi zorlamaktadır. Proleter kitle hareketleri de dünya ölçeğinde kitlesel bir patlama şiddetine ulaşmışken sermaye iktidarları tüm dünyada hızla çıplak faşist diktatör-ler biçimini almaktadır.

Bu olgu Fransa örneğinde olduğu gibi her geçen gün emperyalist metropolle- rin de karşı karşıya kaldığı bir tablodur. Geri ve bağımlı ülkelerden gelişmiş kapi- talist ülkelere kadar kendini gösteren bu gerçek, ülkemizde çok daha şiddetli bir şekilde yaşanmaktadır. Dünya işçi sınıfı- nın diş diş mücadelelerle sermayeden söküldüğü haklar tam anlamıyla topun ağzındadır. Bu yüzden ekonomik-sos- yal-siyasal yıkımın sorumlusu olan dik- tatörlüklere ya da hükümetlere yönelen öfke devrimci sınıf önderliğinden yok- sunluktan kaynaklı düzen sınırları içine hapsedilebiliyor olsa da kapitalizmin kri- zinin şiddeti, sosyal sorunları sürekli bü- yüterek, hareketliliğin sürmesine neden olmaktadır.

Tunus'ta 2011'de halk ayaklanmasını tetikleyen, üniversite mezunu işsiz bir gencin seyyar satıcılık yaparken tezgahı- nın alıkonması olmuştu. Benzeri bir ha- reketlilik, Fas'ın Rif kentinde, 2016 Ekim ayında balıkçı tezgahı alınan bir seyyar satıcının çöp kamyonunun presinde kat- ledilmesi üzerine yaşanmaya devam et-mektedir.

Sorunun esas halkası, ekonomik kri- zin her geçen gün derinleşmesinin işçi sı- nıfına ve emekçilere ödetilmeye çalışılan faturayı ağırlaştırmasıdır. Sınıfın tarihsel kazanımlarına yönelik kapsamlı saldırı- ların anlamı budur. "Kölece çalışma ve yaşamla, işsiz bırakılarak açlığa mahkum edilmek!" İşte sermayenin sunduğu al- ternatif budur.

12 Eylül'den bugüne sistematik ola- rak ağır baskı ve zorla, onun da yetmedi- ği yerde dinci-gerici-ırkçı hegemonya ile sınıf ve kitle hareketini sindirme, çaresiz- liğe ve edilgenliğe itme politikası izlen-mektedir. Kökleri '60'lardaki güçlü sosyal mücadeleyi teslim almak için izlenen kaba ezme hareketine dayalı politikanın uygulayıcılarından birinin bugün meclis başkanı olmasının, sembolik olmanın ötesinde bir anlamı vardır.

Her türlü hak arama mücadelesinin engellendiği bir süreçte, önce Yüksel Caddesi'nde oturma eylemi yapıp ar- dından bu eylemlerini açlık grevi biçi- minde sürdüren Nuriye Gülmen-Semih Özakça'nın gösterdiği cüret ve kararlılık tüm işçi-emekçilerde biriken hoşnut- suzluğun dışavurumudur. Hiçbir komplo teorisi ve karalama kampanyası bu dire- nişin haklılığını ve meşruluğunu gölgele- yememektedir.

YENİ HAZİRAN DİRENİŞİ, TEKEL, GREİF VE METAL FIRTINASI KORKUSU

Sermaye iktidarı, temellerini sarsa- cak asıl fırtınanın işçi sınıfı zemininde kopacağına bilincindedir. Bugün attığı

her adım "yılanın başını küçükken ezme" burjuva siyasal aklının ürünüdür. AKP iktidarı, direnerek kazanma iradesinin güçlenerek yaygınlaşması ve sınıf-kitle hareketinin fiili-meşru mücadele çizgisi üzerinden militanlaşması tehdidini ense- sinde hissetmektedir. Koyu karanlığa, en ufak bir hak arama girişiminin zorbalıkla yok edilmeye çalışılmasına rağmen işçi-e- mekçilerin direnişi bitirilememiştir.

Üstüne üstlük OHAL koşullarının her türlü avantajına yaslanılmasına rağmen referandumda uğranılan hezimet, kitle hareketindeki patlama noktası olarak görülmektedir. Yönetememe krizi içine giren her sermaye diktatörlüğü gibi din- ci-faşist diktatörlük de ekonomik-sosyal mücadelenin önünü kesmek için per- vasızlaşmaktadır. Tarih, TÜSİAD'ın, 12 Mart '71 darbesinden yalnızca 2 hafta sonra kurulduğunu nasıl kaydetmiş ise, "OHAL iş dünyasını korumak için de var. Grev tehdidi olan yere OHAL'den istifade izin vermiyoruz, diyoruz ki hayır burada gre- ve müsaade etmiyoruz. Çünkü iş dünya- mızı sarsamazsınız" sözlerini de kaydet- miştir.

Açık bir gerçek olarak sınıf hareketinin devrimcileşme dinamikleri güçlenmekte, '60'lı yılları her düzeyde aşacak bir dal- ga kapıda beklemektedir. Kamu emek- çilerinin geniş kesimlerinin KHK'ların en büyük mağduru olmasına karşın suskun- luğu, KESK'in icazetçi, uzlaşmacı, atıl çiz- gisinin hareketin gelişimini tıkaması, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sosyal mücade- le alanlarına her geçen gün daha da fazla çıkma iradesinin güçlendiği gerçeğini de- ğiştirmemektedir.

Asıl yapılması gereken işçi ve emekçi- leri ülkeyi sermaye için sömürü cenneti, bölgede savaş ve saldırganlık üssü haline getiren OHAL ve KHK düzenine karşı bil- linçlendirmeyi, tabanda harekete geçir-meyi başaracak bir ısrarla mücadelenin görevlerine asılmaktır. İçine girdiğimiz dönemde, Türkiye'de işçi-emekçi hare- ketine, cumhuriyet tarihi boyunca ka- zandırdığı tüm hakları ortadan kaldırmaya

dönük öldürücü darbe vurulmaya çalışıl- maktadır. Bu gerçeklik aynı zamanda kit- lelerin işçi sınıfı etrafında kenetlenmesi- ni sağlayacak, dinci-gericiliğin cendere- sinde azgınca sömürülen kesimlerin uya- nışının nesnel koşullarını yaratacaktır. Bu yüzden OHAL'in grev yasakları, ağır çalışma koşulları, işçi-emekçinin patron karşısında savunmasız bırakılması, key- filik, kuralsızlık, işsizlik, açlık ve sefalet olduğunu somut araçlarla sanayi havza- larında, fabrikalarda, iş yerlerinde etkili bir şekilde anlatmak, "Nuriye Gülmen, Semih Özakça"nın işe geri dönme talebi- ni işçi-emekçi hareketinin gündemi ola- rak örgütlemek yaşamsal bir önemdedir. Bugün sokağa çıkma kararlılığının yarat- tığı etkiyi kalıcı hale getirerek, sermaye iktidarına geri adım attırarak güç, grev silahını kullanmak, üretim alanlarından yükselen bir eylem hattı yaratmaktan geçmektedir.

Nuriye Gülmen-Semih Özakça dire- nişinin kazanması sınıf ve kitle hareke- tinin gelişim seyri açısından kritik bir önemdedir. Sermaye diktatörlüğünün direnerek, fiili-meşru mücadele ile ka- zanma iradesine karşı açtığı savaşın ne- deni budur. İki direnişçi kamu emekçisi şahsında tüm toplumsal muhalefete ve öncelikle işçi-emekçi kesimlerine sopa gösterilmektedir. Böylece dinci-ırkçı ge- riciliğin etkisi altında olan, örgütlü mü- cadele kültüründen izole edilmiş sanayi işçilerinin, emekçilerin iyice ezilmesi öngörülmektedir. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın "İşimizi geri istiyoruz" talebine sahip çıkmak iş güvencesine, sendikal, grev, toplu sözleşme, örgütlen- me, toplanma, düşünce, ifade özgürlüğü hakkına sahip çıkmaktır. Bu direnişin iş- çi-emekçilere çağrısı budur.

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güven- cesi!

OHAL sonlandırılсын, KHK'lar kaldı- rılсын!

Grevli, toplu sözleşmeli sendika hak- kı!

**TKİP DAVA TUTSAĞI
EVİRİM ERDOĞDU**

Tecrit, tredmana teslim olmayacağız!

Zindanlar dün olduğu gibi bugün de düzen ve devrim arasındaki kıya- sıya mücadelenin en keskin şekilde yaşandığı alanlardır. 12 Mart, 12 Eylül darbelerinde, '90'larda ve 2000'lerde tarih devrimci öncüyü teslim alma po- litikasını yerle bir eden devrimci ira- denin baş eğmez tutumunu yazmıştır. Başarısız darbe girişiminin ardından kendi darbesini yapan ve bu müda- haleyi kazanılmış bütün demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırma operasyonuna çeviren sermaye dikta- törlüğü, bu çerçevede zindanları özel bir hedef haline getirmiştir.

"İçeriyi teslim almadan, dışarıyı teslim alamayız" geleneksel çizgisi bugün kelimenin gerçek anlamıyla içerisi dışarıyla tüm toplumsal yaşa- mı kesintisiz baskıyla hapisane hali- ne getirmiştir. Ve acil görev toplumsal yaşamın üzerine çöken bu karanlığı dağıtmaktır. Emperyalizmin proje- si olan tek tip kıyafet uygulamasının '86'da geri püskürtüldükten sonra bu- gün tekrar gündeme getirilmesi sınıf ve kitle hareketinden, Kürt halkının özgürlük mücadelesinden duyulan korkunun yansımasıdır. Amaç işçi sı- nıfını, emekçileri, direnen tüm kesimleri teslim almaktır.

Komünistler olarak, Eskişehir tabutluklarına karşı '96'da, '99'da Ulucanlar'da, 2000 ölüm orucu dire- nişinde ve 19 Aralık'ta direniş bari- katının ön safında yer aldığımız gibi günümüzde devrim ve sosyalizm da- vasının yılmaz savunucuları olarak emperyalist kapitalizme ve onun iş- birlikçisi sermaye diktatörlüğüne kar- şı tereddütsüzce direnmeye devam edecek, geçmiş kuşakların yarattığı devrimci birikim ve mirasın taşıyıcıları olarak tarihsel misyonumuzun gerekliliğini yerine getireceğiz. Sermayenin egemenlik peşindeki icraatları karşı- sında işçi sınıfı ve emekçilerin devrim- ci çıkarlarının; sosyalizm-komünizm davasının yılmaz savunucuları olarak içeride ve dışarıda bu gericici ablukayı dağıtacağız.

Tek tip elbiseye geçit vermeyece- ğiz!

Devrimci irade teslim alınamaz!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TKİP DAVA TUTSAKLARI

Efrîn'i işgal tehdidi devam ediyor

Türk sermaye devletinin Efrîn'e yönelik işgal tehdidi hâlâ devam ediyor. Azez hattından sürekli olarak Efrîn ve Şehba köylerine havan ve obüs topları fırlatılıyor. Bu bölgelere yakın sınıra sürekli askeri sevkiyat yapılıyor, mühimmat yığılıyor. Bir yandan da keşif uçakları Şehba üzerinde uçuşlar gerçekleştiriyor. Söz konusu bu saldırılar sadece YPG mevzilerine değil, giderek sivil halka yönelik hale de gelmiştir.

Sermaye devletinin saldırılarının başından itibaren yegane hedefi, burunun dibinde yeni bir Kürt devletinin oluşumunu, eş deyişle Rojava'da ilan edilen fiili özerkliğin bir devlet formu kazanmasını engellemek olarak açıklanmıştır. Bu amaçlı saldırı somut olarak Rojava'yı oluşturan kantonların birleşmesini engellemede ifadesini bulmuştur. Sömürgeci sermaye devletinin bugünkü saldırılarının hedefi de yine bu amacı taşımaktadır. Efrîn'e saldırı hazırlığı çerçevesinde dur durak bilmeyen saldırgan manevralarla, bir kez daha Efrîn'le Kobanê'nin birleşmesi engellenmek istenmektedir.

Elbette ki işgal tehdidi savurmak ile işgale yeltenmek farklı şeylerdir. Türk sermaye devleti bol keseden tehditlere ve türlü provokasyonlara başvurabilir, ancak Cerablus seferinde olduğu gibi, bölgenin hakim güçleri olan ABD ve Rusya'nın izni ve onayı olmadan böylesi bir girişimde bulunamaz. Tüm efenlemelerine, sınırdaki tüm askeri yığınağa karşı, saldırılarının taciz boyutunu aşamaması, El Bab kapısında çakılı kalma örneği, yığınak yaptığı yerden öteye adım atamayışı tam da bunun ifadesidir.

EMPERYALİZM KÜRT HALKININ KAZANIMLARININ GÜVENCESİ DEĞİLDİR

Hiç kuşkusuz ABD, Rusya, ilave olarak Suriye ve İran, Kürtlerin kazanımlarının güvencesi değildir ve asla olamaz. Cerablus işgalinde olduğu gibi, çıkarları gerektirdiğinde pekala Efrîn'in işgaline yeşil ışık yakabilirler. Örneğin, sermaye devleti cihatçı çeteleri Halep'ten uzaklaştırarak düğümün Rusya ve Suriye'nin zaferi ile sonuçlanmasına imkan sağladığı gibi, bu kez başka ödünler vererek bu şansı yaratabilir. Bu aynı şey ABD için de geçerlidir. ABD'nin bugün için YPG'yi kadim müttefiki sermaye devletine tercih ettiği doğrudur. Peki nereye kadar? Bir ABD askeri uzmanın deyimi ile "ABD'nin çıkarlarının gerektirdiği yere kadar." Ya da amiyane deyimle "gidebildiği yere ka-

dar."

Bilindiği gibi, ABD günümüzde YPG ile birlikte hareket ediyor. Birlikte Rakka operasyonunu gerçekleştiriyorlar. Yine bilindiği üzere Rakka operasyonu adım adım sona doğru seyrediyor. Esas olarak YPG ve onun omurgasını oluşturduğu QSD'nin savaş kabiliyetinin marifeti ile Rakka merkezi ve giderek de çevresi IŞİD çetelerinden arındırılmaya başlanmıştır. Elbette IŞİD tümünden yok olmayacaktır, ancak, bu onun için bir dönemin kapanmasıdır. Bir süredir "IŞİD sonrası dönem"den söz edilmesi boşuna değil. ABD, Rusya ve sahanın diğer muhatapları şimdiden IŞİD sonrası döneme hazırlık yapmaktadırlar. Buna göre yeni planlar yapmakta, yeni hedefler saptamakta, pozisyonlarını belirginleştirmeye çalışmaktadırlar. Bu durumun kendisi, aynı zamanda yeni güç dengeleri ve yeni ittifaklar demektir.

"IŞİD sonrası dönem"in, Kürt halkı, somut olarak da Rojava Kürtleri ve savaş örgütü YPG için de anlamı vardır. Hiç değilse ABD ve koalisyon güçleri için sözde de olsa bugüne kadarki dönem IŞİD'e karşı mücadele dönemi idi. Rojava Kürtleri ve YPG bu çerçevede bölgeyi en iyi tanıyan ve dahası da savaşçı yerel ve "yararlı bir güç" olarak öne çıktı. IŞİD'e karşı mücadelede sonuç alıcı bir güç oldu. Bu da ABD için YPG'nin sermaye devletine tercih edilmesini sağladı. YPG bu konumunu hâlâ koruyor. Bir süre daha koruyacaktır. Ancak, yolun sonuna gelindiği de bir gerçektir.

Elbette ki kesin bir şey söylenemez, ama şimdiden Rakka operasyonu sonrasında ABD ile YPG birlikteliğinin sona erebileceği dillendiriliyor. ABD burjuvazisinin farklı kanatları arasında, örneğin Pentagon ile Beyaz Saray arasında, Ortadoğu ve Suriye savaşının seyri ve geleceğine dair beliren ve giderek büyüyen görüş ayrılıkları, bu kapsam içerisinde de Rojava sorunu ve YPG ile ilişkilerin geleceği konusundaki farklı eğilimler bunun ilk işaretleridir. PYD Eşbaşkanı Salih Müslim'in yakın günlerde bir vesileyle dile getirdiği, Rakka operasyonu sonrasında ABD'nin kendi çıkarları için Türkiye ile anlaşabileceği şeklindeki açıklaması

ayrıca dikkate değerdir.

TÜRK SERMAYE DEVLETİ EMPERYALİSTLER ARASINDAKİ ÇELİŞKİLERE OYNUYOR

Sömürgeci Türk sermaye devletinin bir süredir ABD ile Rusya arasındaki çelişkilere oynamakta olduğu biliniyor. Türk sermaye devleti, ABD'nin YPG'yi kendisine tercih etmesine, Rusya ile kirli mesailer içine girerek cevap vermektedir. Öyle ki zaman zaman ABD'nin savaş planlarına, demek oluyor ki çıkarlarına zarar vermektedir. Bu nedenle de halihazırda efendisi tarafından akılsız bir müttefik olarak görülmekte, esas T. Erdoğan'ın şahsında yoğunlaşan bir güvensizlik duyulmaktadır. Zaman zaman da IŞİD karşıtı mücadeleden sorumlu McGurk'un yaptığı

gibi çok sert biçimde "Sınırlarını cihatçı çetelerin geçişlerine açmakla" suçlanıp, kabaca azarlanmaktadır.

Fakat eninde sonunda söz konusu olan efendi uşak ilişkisidir. Bölgede tam bir tecriti yaşamakta olan, zaman zaman flört ettiği Suriye ve Irak tarafından bile işgalcilerle suçlanıp, güvenilmez bulunan, sadece Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının değil, tüm bölge halklarının nefretle andığı bir kirli devlet olarak, tüm bu onur kırıcı muamelelere katlanmakta, her şeye rağmen ABD'den, özellikle de Trump'tan umudunu kesmemektedir. Son dönemlerde Trump ve rakipleri arasında beliren görüş ayrılıkları onu ayrıca umutlandırmaktadır. Rusya'nın ABD ile birlikte dillendirdikleri, cihatçı çetelerin yerleştirileceği "çatışmasızlık bölgeleri" projesi çerçevesinde sermaye devletine biçtiği rol, "Türk devleti olmazsa olmaz" şeklindeki yaklaşım, onu cesaretlendirip umutlandıran bir başka husustur.

Türk sermaye devletinin en kirli politikası ise öteden beri hiç ilişkisini kesmediği ÖSO, Ahrar'ı Şam ve başka bazı cihatçı çetelerle yoğun bir mesai içinde olması ve onları yeniden Kürt halkına ve kazanımlarına, bir başka deyişle Rojava ve Efrîn'e saldırmaları için teşvik etmesidir. Önümüzdeki dönem bu yönlü kirli ve kanlı saldırıların daha da artacağı muhtemeldir.

Sermaye devleti o denli büyük bir acz, çaresizlik ve yalnızlık içindedir ki, tüm umudunu emperyalist büyük devletlere ve cihatçı çetelere bağlamıştır. Lakin tecrübe ile kanıtlanmıştır ki, Kobanê örneğinde olduğu üzere, emperyalizm ve cihatçı çetelerin desteğine sahip olsa bile, sermaye devletinin başarı şansı bulunmamaktadır. Efrîn'i işgal girişimi belki de onun sonunu hazırlayan bir umutsuz girişim olmaya adaydır. Zira bu kez karşısında sadece Efrîn halkını, sadece Rojava Kürtleri bulmayacağı muhakkaktır. Efrîn'i işgal girişiminin dört parçadaki Kürt halkının direnişini tetiklemesi büyük bir olasılıktır. Ve dahası da böylesi bir saldırı, Rojava Kürtlerinin Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları başta olmak üzere bölge işçi sınıfları ile kardeş halkların aktif desteğini almasına da yol açabilecektir.

BÖLGE HALKLARININ DEVRİMCİ KADER BİRLİĞİ YAŞAMSALDIR

ABD'si, Rusya'sıyla hiçbir emperyalist güç Kürt halkının kazanımlarının güvencesi değildir ve güvencesi olmaz. ABD kendi emperyalist ve gerici çıkarları için Rojava'dadır. Kaldı ki, bizzat PYD Eşbaşkanı Salih Müslim'in en son açıklaması da teyit etmektedir ki, ABD Rojava Kürtleri ve YPG'ye geleceğe dair bir taahhütte bulunmamıştır. Yani onların kazanımlarını koruma, bu çerçevede Rojava'yı tanıma sözü vermemiştir. Zaten bu, her şeyden önce emperyalizmin doğasına aykırıdır. Gelinek yerde Kürtlerin, en başta ABD olmak üzere emperyalistlere şiddetli bir güvensizlik duymaları çok daha yaşamsal önem kazanmıştır.

Bir kez daha vurgulayalım ki "Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akibeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırındaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akibetiyle yüzyüze kalacaktır." (TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012)

Suriye savaşı ve İdlib halkası

Ortadoğu'daki emperyalist saldırganlık ve savaşın en kanlı ve en trajik cephesini oluşturan, bugüne kadar yüz binlerce insanın yaşamını yitirdiği, milyonlarca kişinin ülkeyi terk etmek zorunda kaldığı ve ülkenin mezarlığa dönüştüğü Suriye'deki savaş altıncı yılını geride bıraktı.

Küresel emperyalist odakların ve bölgesel güçlerin yerel işbirlikçilere de dayanarak Suriye'de sürdürdükleri hegemonya ve paylaşım mücadeleleri çeşitli manevralardan, çatışmalı ve karmaşık süreçlerden geçerek yeni bir evreye girmiş durumda.

7. yılına girecek olan kanlı savaşın ardından Rusya, İran ve Hizbullah'ın aktif desteğini alan Esad rejiminin yıkılmayaacağı görüşü genel kabul görmüş bulunuyor. Washington yönetiminin eski Şam Büyükelçisi Robert Ford, rejimin artık yıkılmayacağı genel inancını, *"Biz ordunun zayıflayacağını, yıpratma savaşında savunma hatlarının açılacağını ve bazı askerlerin orduyu terk edeceğini düşünüyorduk. 2013'te Esad'ın gideceğini tahmin ediyorduk. ... Aslında biz bölünmenin kesin olduğunu düşünüyorduk. Fakat 2014 ve 2015'te Suriye'ye sayısız İranlı ve Hizbullah savaşçısının gireceğini ve Rusya'nın da hava gücü göndereceğini tahmin edememiştik"* biçiminde ifade ediyor.

Devamında, Suriye ordusunun ülkenin güneybatısında, Ürdün sınırında bulunan Dera'yı almasının biraz zaman alacağını sözlerine ekleyen Ford, rejimin er ya da geç İdlib ve Kamışlo'da kontrolü sağlayacağı inancını da dile getirdikten sonra ekliyor: *"Esad kazandı... O bir zafer kazandı veya buna inanıyor. Muhtemelen 10 yılda ülkenin tamamını alacak. Hiç kimse de rejimi yargılamıyor. Belki Esad hiçbir zaman Paris'e veya Londra'ya gitmeyecek; ama hiç kimse de rejim yetkililerini Lahey'e götürmek için Şam'a gidemeyecek. Hiç kimse..."*

Rusya ve İran'ın Suriye üzerinden bölgedeki etki ve inisiyatiflerinin belirgin bir şekilde artması, ABD'nin yanı sıra AB'li emperyalistlere de bir "geçiş süreci"ne, dahası Esad'lı bir rejimi kabul etmeye mecbur bırakan açıklamalar yaptırmıştı. Robert Ford, Suriye'deki savaşın geldiği aşamayı, ABD ve müttefikleri payına umutsuzluk ve çaresizlikle ifade ederek, ABD'nin kirliliği amaç ve hedeflerine yürümekte başarısız kaldığını dile getirmiş oluyor.

Suriye'de olduğu gibi Irak'ta da bir dizi önemli şehir ve kasabayı elinde tutan, ABD ve uşakları tarafından yaratılarak eğitilip donatılan, finanse edilip silahlandırılan çeteler sürüsü gelinen

aşamada bir takım cephelerden sökülüp atılarak ve ağır darbeler yiyerek gerilemeye ve güç kaybetmeye başladı. Rakka'nın yanı sıra, sözü edilen ve buna yenilerin de ekleneceği muhtemel olan bölgelerin cihatçı katilleri guruhundan temizlenmesi elbette onların yok olacağı anlamına gelmiyor. Zira onlar, amaç hasıl olana kadar emperyalistlerin elinde kirliliği bir araç olarak iş görmeye devam edecekler.

Öte taraftan cihatçı çetelerden boşalan alanları hangi güçlerin dolduracağı ya da bu alanların kimler tarafından nasıl paylaşılacağı, temel sorunlardan biri olarak orta yerde durmaktadır. Yanı sıra bölgedeki küresel, bölgesel ve yerel güçlerin ne türden güç ve ittifak ilişkileri geliştirecekleri, yeni egemenlik alanları için birbirleriyle ne tür çatışmalar yaşayacakları, bölgeyi ne türden dizayn edecekleri, hegemonya mücadelesinin nasıl seyredeceği vb. sorunlar da ayrı bir önem kazanmaktadır.

Bugünlerde ABD, Rusya ve onların bölgedeki müttefikleri uzak olmayan bir gelecekte "Suriye'de uzlaşma ve barış"tan söz ediyor olsalar da ülkenin ve bölgenin daha büyük bir kan deryasına dönmeyeceğinin güvencesi yoktur. Zira dünya ölçüsünde olayların seyri zorbalık, saldırganlık ve savaşlar biçiminde ilerlemektedir.

SURİYE SAVAŞININ İDLİB DÜĞÜMÜ

Suriye rejiminin Nisan ayında kimyasal saldırı düzenlediği iddiası ve ABD'nin de bunu gerekçe göstererek Suriye'deki Şayrat Hava Üssü'ne füze saldırısı düzenlemesiyle dünyanın gündemine giren İdlib, son gelişmelerle birlikte yeniden tartışmaların merkezine oturmuş durumda.

Ülkenin birçok bölgesinden aldığı göç

nedeniyle nüfusunun iki milyona yaklaştığı söylenen İdlib, rejim ve Rusya'nın yanı sıra muhalifler, cihatçı çeteler ve ABD için de oldukça önemli bir bölge konumundadır. İdlib, irili ufaklı sayısız cihatçı çeteler guruhunun elinde bulunan en büyük ve önemli bölgelerden biri olduğu gibi, silahlı çetelerin de kalbi konumundadır. 2015 yılında, bünyesinde Nusra Cephesi ve Ahrar'uş Şam'ı da barındıran Fetih Ordusu'nun eline geçen İdlib, Suriye'de hükümet güçlerinin tümüyle kontrolü dışında bulunan tek eyalet olup, ülke çapında cihatçı çetelerin kalesi durumundadır. Dolayısıyla, Esad hükümetinin devamı için kritik bir önem taşımakta olduğu, genel kabul görmektedir.

Öte taraftan ABD de Nusra Cephesi'nin bölgede güç olarak bulunmasının Kuzey Suriye'nin geleceğini tehlikeye atacağı ve büyük bir trajediye neden olacağını dile getirmekte ve bu durumda uluslararası tarafların kendilerini bir askeri müdahaleden alıkoyamayacağını söyleyerek cihatçı çetelerin İdlib'deki egemenliğini kırma isteği ve hedefini dile getirmektedir. Bu katiller sürüsünü kimlerin kurup organize ettiği, kimlerin lojistik destek sunduğu, kimlerin finansal desteğiyle silahlandıkları unutulmuşu benziyor. Rusya ve Şam yönetimi açısından kontrol altına alınması durumunda "nihai zaferin" kazanılabileceği nokta olarak görülen İdlib'in, ABD bakımından da birçok nedenden dolayı özel önem taşıdığı tartışmasızdır.

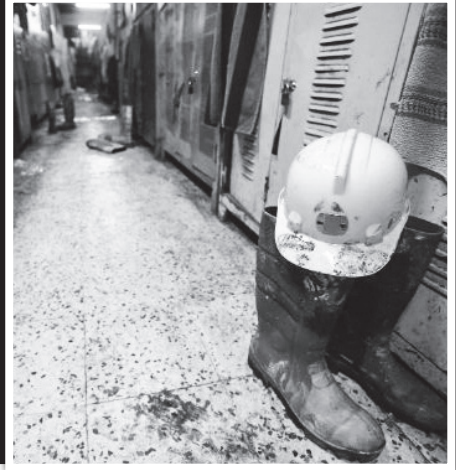
2015'ten itibaren aralarında en etkin güç olan Nusra Cephesi ve Ahrar'uş Şam'ın olduğu farklı gruplar tarafından ortak olarak yönetilen İdlib, zaman zaman cihatçı sürülerin çatıştığı bir alan

oldu. Son çatışmalar ise Heyetu Tahriru'ş Şam ile Ahrar'uş Şam arasında çıktı. Çatışmaların ardından Nusra Cephesi öncülüğündeki "çatı örgütü"nü eyaletteki kontrolünü arttırdığı iddia ediliyor. Rusya İdlib'de bir çatışmasızlık bölgesi üzerinde çalışıldığını açıklarken, Türkiye'yi de suçlayan ABD ise İdlib'e müdahale edebileceği tehdidinde bulundu. ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Suriye politikasından sorumlu ismi olan Michael Ratney, bu tehdidi, *"Bölgeye bu örgütün girmesi kuzey Suriye'nin geleceğini büyük tehlikeye atar. Suriye'nin kuzeyi en büyük trajedilerden birini yaşadı. Nusra Cephesi'nin İdlib'deki varlığı devam ederken uluslararası tarafları askeri müdahale konusunda ikna etmek zor"* ifadesiyle dile getirdi.

Hem Suriye ve Rusya'nın hem de ABD öncülüğündeki koalisyon güçlerinin hedefi haline gelmiş bulunan İdlib'in Suriye krizinde kritik bir yer tutmaya devam edeceği görülüyor ve Suriye savaşının bitiminde çözücü halka olarak kabul ediliyor. Zira son dönemlerde Suriye savaşının biteceği sıkça dile getiriliyor.

Fakat emperyalist hegemonya ve paylaşım savaşlarının yeni döneminde savaşın ön sahası haline gelen Suriye'de, dolayısıyla da Ortadoğu'da dev emperyalist odaklar savaşmaktadırlar. Küresel dev güçlerin dünya egemenliği uğruna kapıştıkları bir bölge olan Ortadoğu'da barış ve huzur değil, ama yazık ki yalnızca yıkım ve acılar yaşanacaktır. Bunu değiştirebilecek tek şey, bölge halkları ve emekçilerinin birleşik örgütlü gücü ve devrimci programı olabilir. Halihazırda bundan yoksun olan bölge, küresel emperyalist odakların av sahası olmaya ve dolayısıyla bunun kaçınılmaz sonuçlarını yaşamaya devam edecek görülüyor.

Kapitalizm öldürmeye devam ediyor!

Yedi ayda en az 1119 işçi katledildi!

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin yayınladığı Temmuz ayı iş cinayetleri raporuna göre, yılın ilk yedi ayında en az 1119 işçi yaşamını yitirdi.

Raporda iş cinayetlerine ilişkin "planlanmış politik cinayet" tanımlanması yapılarak, sorumluluğun "ne iş makinesi, ne işçi hatası, ne de tek tek işveren kusuru" olduğu ifade edildi. İş cinayetlerinin asıl nedeninin, ucuz ve güvencesiz işçiliğe dayanan düzen olduğuna dikkat çekilerek "Bunun adı işçi kırımıdır; işçi sınıfına karşı sistematik bir toplumsal savaştır" vurgusu yapıldı.

Raporun giriş bölümünde ayrıca, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın 27 Temmuz 2017 verilerine göre kayıtlı işçi sayısının ve sendikacı işçi sayısının artmasına rağmen sendikacı işçi oranının yüzde 11,95'e düştüğüne dikkat çekildi.

Temmuz ayında en az 205, yılın ilk 7 ayında ise en az 1119 işçinin yaşamını yitirdiği belirtildi.

Temmuz ayında iş kollarına göre iş cinayetlerinin dağılımında başı çekenler şu şekilde; inşaat, yol iş kolunda 51 işçi; tarım, orman iş kolunda 45 işçi; taşımacılık işkolunda 19 işçi; belediye, genel işler işkolunda 12 işçi; ticaret, büro işkolunda 11 işçi... yaşamını yitirdi.

Nedenlerine göre dağılımda ise trafik, servis kazası nedeniyle 49; yüksekte düşme nedeniyle 41; ezilme, göçük nedeniyle 31 işçinin yaşamını yitirdiği belirtildi.

Yaş gruplarına göre dağılım şöyle: 14 yaş ve altı yaş grubunda 2 işçi, 15-17 yaş grubunda 8 işçi, 18-27 yaş grubunda 34 işçi, 28-50 yaş grubunda 99 işçi, 51-64 yaş grubunda 38 işçi, 65 yaş ve üstü yaş grubunda 9 işçi ve yaşı belirlenemeyen 15 işçinin yaşamını yitirdiği belirtildi.

Ayrıca Temmuz'da iş cinayetlerinin başta sanayi kentleri olmak üzere 60 kente dağıldığı da raporda yer aldı.

Son bir hafta içinde kapitalizm onlarca işçinin kanını döktü. Daha fazla kar için dökülen yine işçi kanı oldu. Uşak'ta henüz 19 yaşında gencecik bir işçi olan Ümit kapitalizmin yarattığı yoksullukla baş etmeye çalışırken buğday yığınının altında kaldı. Ümit'in umutları kapitalizmin kanlı çarkında yitip gitti.

Yoksulluğun inşaatçı çalışmaya sürüklediği İhsan Göçeri inşaatın 12. katından düşerek yaşamını yitirdi. En fazla iş cinayetlerinin yaşandığı inşaatlarda İhsanlar yaşanacak onlarca yıllık ömürlerini geride bırakarak yitip gittiler.

İş cinayetinin bir diğer adresi Tekirdağ'dı, Çerkezköy'de bulunan Dinarsu halı fabrikasında bir iş cinayeti yaşandı. Faruk Yıldız forkliftin altında kaldı. Gencecik bedeni kanlar içinde kalan Faruk kapitalizmin ölüm çarkının yeni halkası oldu.

Bu iş cinayetleri Çalışma Bakanlığı'nın "hedef sıfır kaza" kampanyasının sıfırlanması demektir. Zira kandan beslenen kapitalizmin egemen olduğu Türkiye'de sıfır kaza söyleminin hiçbir karşılığı yoktu.

İşçi sağlığı için önlem almak kapitalizmin kanla dönen çarkının doğasına aykırıdır. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemleri için yapılacak her şey kan emici burjuvazi için gereksiz masraftır. Bunun için işçiler kum torbası yerine kullanılır. Bunun için bir maske, bir eldiven, bir iş ayakkabısı bile işçilere çok görülür.

İş cinayetlerinin sorumlusu kapitalistlerdir. Onlar OHAL'in rüzgarını arkalarına alıp seri katiller gibi işçi kanı döküyorlar.

Kapitalistlerin fitratında işçi katillliği var. Ölümü bile bile maden ocaklarına giren, inşaatlarda tek bir ince tahta üzerinde çalışan işçilerin varlığını bile utanmadan ranta çevirenler kapitalistlerdir.

Kapitalistler için iş cinayetleri bir istatistik veriden ibarettir. Zerre kadar kaygı duymazlar. Zira geride kanlarını dökcekleri milyonlarca işsiz vardır. Kapitalistler için zerre kadar önemi olmayan işçi ölümlerinin ateşi işçi ailelerinin ocaklarına düşer.

Yaşanan iş cinayetlerindeki rekor artıştan AKP iktidarı da dolaysız olarak sorumludur. Zira, iş cinayetlerinin en fazla mağduru olan taşeron işçilerinin sayısını 450 binden 1 milyon 800 bine çıkarama sürecinin önünü o düzledi. İş cinayetleri karşısında kılını bile kıpırdatmadı. "Bu işin fitratında ölüm var" diyerek işçi katliamlarına onay verdi. 6331 sayılı yasanın yürürlüğünü 2020'ye erteleyerek iş cinayetlerinin sorumlusu kapitalistlere kol kanat gerdi. İşçi sağlığı ve güvenliğine ilişkin düzenleme yapmaktan, kapitalistler rahatsız olmasın diye özenle kaçındı.

AKP iktidarının tek bir derdi var! O da kapitalistlerin daha fazla kazandıkları çalışma koşullarını Türkiye'nin her noktasında egemen kılmak. İşçi katliamlarını önlemek AKP iktidarının fitratına aykırıdır. Bunun için kapitalistleri işçi sağlığı ve güvenliği için önlem alma yükünden kurtarmak için canhıraş çalışmaktadır.

AKP iktidarının iş cinayetlerinin önünü açmaktaki mahirliği ve kapitalistleri koruma altına alması nedeniyle Türkiye

100 bin çalışan başına ölümlü iş kazalarında Avrupa'da birinci, dünyada on üçüncü sıraya yerleşti. Bu karanlık tablo işçi sağlığı ve işçi güvenliğine zerre kadar değer vermeyen, kan emici kapitalistlerin daha fazla kâr etmesi için mesai yapan AKP iktidarının yarattığı tablodur. Çünkü AKP iktidarı her daim burjuvazinin işçi kanıyla büyüttükleri kârlarına önem verdi. Bunun için işçilerin yakınlarının feryatlarını duymazdan geldi. Bunun için işçilerin cansız bedenlerine zerre kadar değer vermedi.

Türkiye'de en fazla iş cinayetlerine maruz kalanlar taşeron işçileridir. Zira kapitalizm, kapitalistler kuralı işçi çalıştırmayı karlarını büyütmenin kanlı anahtarı olarak görmekteyiz. Kapitalist Türkiye karanlığında Çalışma Bakanlığı kapitalistlerin kanla örülü düzeni sürsün diye sözde denetim görevini bile yapmaktan özenle kaçınmakta, kapitalistleri kollamakta sınır tanımamaktadır.

İş cinayetlerinin son bulmasının yolu yasal düzenlemelerden değil, işçilerin örgütlü mücadelesinden geçmektedir. İşçilerin lehine olan yasalar ancak işçiler birleşince çıkarılır ve ancak işçiler hakları uğruna mücadeleyi sürdürdüğü sürece bu yasaların pratikte bir hükmü olur.

İş kazalarının en büyük nedeni Türkiye'de ve dünyada egemen olan kapitalizmin varlığıdır. İşçi sağlığı ve güvenliğinin kalıcı olması ise işçilerin başına bir kara kabus gibi çökmüş kapitalizmin varlığına son vermekle mümkün olacaktır.

Adana organize sömürü cehennemi

İstanbul Sanayi Odası'nın (İSO), Türkiye'nin İkinci 500 Büyük Sanayi Kuruluşu Araştırması'nın 2016 yılı sonuçları açıklandı. Bu araştırma sonucunda Adana Hacı Sabancı Organize Sanayi Bölgesi'nden (AOSB) ikinci 500 listesinde 7 firma yer aldı. İSO ikinci 500 listesine Adana il genelinden ise toplam 10 firma girdi. Bizim için bu firmaların ismini burada uzun uzadıya yazmaya gerek yok. Önemli olan bu ve bunlar gibi diğer firmaların bu "başarıyı" nasıl elde ettikleridir.

Hatırlanacağı üzere kısa bir zaman önce AOSB'de bir gübre fabrikasında, iki kişilik vincin sepetine 6 kişi bindirilerek çatıya çıkarılmış ve bunun sonucunda fazla yüke dayanamayan vincin sepetinden düşen işçilerden 5 işçi hayatını kaybetmişti. Yine Vural Plastik'te hiçbir güvenlik önlemi alınmadığı için bir işçinin eli hışır makinasına sıkışmıştı. Bunlar yaşanan iş kazalarından birkaçı. Bir de çalışma koşullarını anlatalım. Aslında her işçinin yaşadığı da bildiği şeyler. Sırasıyla anlatmaya başlayalım.

Öncelikle servis çilesinden başlayalım. Servislerde klimalar çalışmıyor, sadece fanlar açılıyor. Servisler havasız bu da yetmezmiş gibi yetersiz olduğu için işçiler işe ayakta gidip gelmekte. Bazı fabrikaların servisleri hurdalık desek yeri var. Servis çilesi bitti, fabrikanın çilesi başlıyor şimdi de. Öncelikle çalışma ortamlarından söze başlayalım. Gürültü zaten ilk handikap. Gürültü olur, olmaz demiyoruz. Ama bunun için iş güvenliği eğitimlerinde kullanmamızı söyledikleri kulaklıkları vermiyorlar. Çalışma ortamının tozunu anlatmaya gerek yok. Özellikle tekstil ve metal iş kolunda toz daha fazla. Yine tozdan korunmak için kullan-

mamızı söyledikleri maskeleri vermiyorlar. Anlayacağınız iş güvenliği eğitimi formaliteden ibaret. Buna rağmen verdikleri eğitimlerde biz işçiler suçlu oluyoruz. İş kazalarının çoğunluğu bizim yüzümüzden kaynaklanıyormuş! Tuvaletler ve giyinme odalarının temizliğine ne diyelim. Sanki bizler hayvanız, o şekilde temizlik yapılıyor. Haftada bir kere temizlik yapılıyor. Lavabolar tıkanıyor için taşıyor. Tuvalet peçetesi, havlu yok. Bunların yanı sıra giyinme odasındaki dolapların yetersizliği de bir başka sorun. Yemekleri anlatmaya gerek bile yok. Patronlar her gün bal, börek, kebab yer, işçiye gelince neredeyse kuru soğan, ekmek verecekler. Artık gerisini siz düşünün. Diğer bir sorun ise su sorunu. Yapılan araştırmalara göre Türkiye'nin en temiz suyu Adana'da, ancak biz işçilere kuyu suyunu reva görüyorlar. Kuyu suyu olduğu için su pis kokuyor. Kuyu suyundan kaynaklı ya midemiz ağrıyor ya da ishal oluyoruz. Aritma sistemi olsa dahi...

Bunların yanı sıra, çalışırken üzerimizde nasıl bir baskı oluşturuyorlar ona da değinelim. Şefler sürekli başımızda bekliyorlar. Sürekli "hadi hadi" diyerek... Ayrıca dakika tutuyorlar. Böyle olunca da tuvalete dahi gidemiyoruz. Zorunlu olarak mesaiye bırakıyoruz. Mesai ücretleri de geç ve elden veriliyor. Yeri geliyor haftada bir günlük tatilimiz olan Pazar günümüzü de elimizden alıyorlar. Bazen yeni başlayan işçileri birkaç gün sonra "yapamadın" deyip işten çıkarıyorlar. Bunların yanı sıra fabrikanın sıcaklığını da düşünün. Ne havalandırması var ne de klima. Sıcaklık demişken, Ahmed Arif'in Çukurova için yazdığı şiirden de bir alıntı yapmadan geçemeyiz. Ahmed Arif "Sıcakında sabır taşları çatlar, çatlamaz ırgatın yüreği" diyerek Çukurova'nın sıcaklığını çok güzel özetlemiş. Fabrikanın sıcaklığına bir de Çukurova'nın sıcaklığı eklenince artık gerisini siz düşünün. Sorunları say say bitmez. Ancak şimdilik bu

kadar yeter, çalışma koşullarımızın nasıl olduğunu anlatmak için.

Şimdi de patronlara sağlanan kolaylıklardan bahsedelim. Bilindiği üzere Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) yasası çıkartıldı. Şu anda fabrikalarda uygulanmaya da başladı. Artık maaşlarımızdan da kesintiler başladı. Kıdem tazminatının gaspı kapıda. Zaten fabrikalar yeni işe başlayanları İŞKUR üzerinden işe alıyor. Ne maaşımızı ödüyorlar ne de sigortamızı. Sözleşme bitince de iş garantimiz var mı yok mu belli değil. Bir de not olarak belirtmek gerekirse, Vural Plastik patronu "FETÖ"cü olduğu için tutuklanmış ve yerine kayyım atanmış durumda. Yani fabrikada aslında devletin kendisi var. Fakat hem çıkarılan yasalar, hem de bu durum devletin gerçek yüzünü ortaya seriyor. Kimin devleti olduğunu net bir şekilde gösteriyor.

Anlaşılabileceği üzere bu firmalar ve diğerleri "başarılarını" bu şekilde elde ediyorlar. Ve utanmadan bundan gurur duyuyorlar. Gerçi onlardan da bu beklenir zaten. AOSB Yönetim Kurulu başkanı da bu firmalara tebriklerini eksik etmemiş ve şu sözleri söylemiş:

"Listede daha fazla firma ile temsil edilmek; daha fazla üretim, daha fazla istihdam demek. Adana'nın kalkınması, Türkiye'nin kalkınması demek. Biz sanayiciler olarak, çalışmalarımızı bu doğrultuda sürdürüyoruz. AOSB'nin, hem ilk 500 hem de ikinci 500'de önümüzdeki yıllarda çok daha fazla firma ile temsil edileceğine inanıyoruz." Bu sözlerin biz işçiler açısından meali ise daha fazla sömürü daha fazla işçi ölümü demek. Ancak bu şekilde bu "başarıyı" sağlıyorlar. Daha fazla istihdam diyorlar ancak geçen günlerde Oğuz Tekstil'in 200 işçiyi sendikaya üye oldukları için çıkardığını unutuyorlar galiba! Yani kimse iş garantisinden, istihdamdan bahsetmesin bize.

Biz işçiler-emekçiler daha iyi koşullarda çalışmak istiyorsak eğer kendi birliğimizi güçlendirmeliyiz. Çünkü patronlar kendi aralarında örgütlü hareket ediyorlar ve bu koşulları bize dayatıyorlar. Nasıl ki onlar örgütlüyse bizler de kendi örgütlülüğümüzü yaratmalıyız. Bu koşullar ancak bu şekilde değişir. Ayrıca belirtmek isteriz ki, işçilerin-emekçilerin sesi soluğu olan *Kızıl Bayrak* gazetesine uygulanan sansür de aslında yine bizlere karşı yapılmıştır. Bu yüzden işçi-emekçi kardeşlerimizi *Kızıl Bayrak*'ı daha çok sahiplenmeye çağırıyoruz.

AOSB'DEN KIZIL BAYRAK OKURLARI

Taşları yerinden oynatmalı

Hoca Nasrettin çok fakir, bir kış günü evde yiyecek içecek hiçbir şey yok. Yarıdım istemek için komşusuna gider. Tam avludan içeri girecekken komşunun köpekleri üzerine koşarak gelir. Yere eğilir, taş alacak, buzdan taşı sökemez, elini beline kor şöyle bir doğrular. Der ki; "Yarab bu nasıl memleket köpekleri salıp taşları bağlamışlar."

Ülkede işsiz sayısı milyonları aşıyor. İş alanları gittikçe daralıyor, geçim zor. İnsanlar çaresiz, yedek işsizler ordusu milyon milyon... Memurun yüz binini alıp yüz binini çıkartıyor. İşsizlik demek ki o işe yarıyormuş. Atanamayan öğret-

menin, askerden gelenin gideceği pek fazla bir alan kalmadı, fabrikaların yüzde doksani asgari ücretli, kolluk gücünün, özel güvenliklerin artması ondan.

İntihar, kadın cinayeti, gasp, fuhuş, hırsızlık arttı. Normal yoldan geçinmek çok zor. İşçi ve emekçilerin hak kayıpları arttıkça baskı ve zulüm de artıyor. Kitleler susuyor. Suçlu suçsuz psikolojisi içinde. Bu yangın herkesi yakar. Yılan yılanlar, herkesi sokar.

Rahip Nidermayer diyor ki; "Önce komünistleri götürdüler sustum, karşı çıkmadım. Sonra sosyal demokratları, demokratları... Ben yine sustum, karşı

çıkmadım. Çünkü ben bir din adamıydım. Politikayla ilgilenmiyordum. Daha sonra beni almaya geldiler. Kimse karşı çıkmadı. Çünkü karşı çıkacak kimse kalmamıştı."

Bu olanlardan sonra hiç mi iyi bir şey söylemeyelim, el insaf. Günümüz aynı zamanda işçilerin toplu sözleşmelerinin yapılacağı dönem. İşçiler öfkeli ve patlamaya hazır. Bu yönüyle üzerimizdeki ölü toprağını atma zamanıdır. Başka türlü bu işin üstesinden gelinmez.

İSTANBUL'DAN KIZIL BAYRAK OKURU
BİR EMEKÇİ

BİRLEŞİK CEPHE TÜRKÜSÜ

Ve insan insan olduğu için
yemek isteyecektir, buyrun hadi.
Oysa sözcükler ne etin yerini tutar,
ne de doldurur boş mideyi.

Ve insan insan olduğu için
hoş görmez suratına inecek çizmeyi.
Ne kendi altında köleler ister,
ne de üstünde ister bir efendi.

Ve işçi işçi olduğu için
ona başkası vermez özgürlüğü.
Onu kurtaracak başkaları değil,
bu iş işçinin kendi işi.

Haydi sola, bir kii!
Haydi sola, bir kii!
Yer var, yoldaş, sana da,
al Birleşik Cephe'de yerini,
çünkü bir işçisin sen de.

Bertolt Brecht

**İşçi sınıfının devrimci ozanı Bertolt Brecht'i
ölümünün 61. yılında
saygıyla anıyoruz!**